

บทที่ 5

“น้องเอน”: การกลายมาเป็นผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่ไม่สังกัดค่ายเพลง

จากบทที่ 4 ที่ผ่านมาเป็นการศึกษาในส่วนของกลุ่มตัวอย่างคือน้องเร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัย เรียกว่า ผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่ไม่สังกัดค่ายเพลง ทั้งนี้การแบ่งกลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัยนั้น มาจากการที่ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในเรื่องของการเป็นนักร้องในสังกัดค่ายเพลงนำมาใช้ และในบทนี้ผู้วิจัยจะขอยุติถึงกลุ่มตัวอย่างที่เป็น ผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่ไม่สังกัดค่ายเพลง หมายถึง นักร้องผู้หญิงทั่วไปที่ทำงานร้องเพลงกลางคืนตามผับบาร์ต่างๆ ไป โดยมีตัวแทนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้คือ น้องเอน ซึ่งกล่าวได้ว่าน้องเอนเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการทำงานร้องเพลงและเล่นดนตรีมาอย่างโชกโชน ในที่นี้หมายถึง การที่น้องเอนทำงานร่วมกับวงดนตรีลูกทุ่งของที่บ้าน มีระยะเวลาการทำงานนานพอสมควร คือประมาณ 13-14 ปี ในที่นี้ไม่ได้หมายถึง การเป็นนักร้องกลางคืนในสถานที่ผับ และจากประสบการณ์ที่ยาวนี้ หากเมื่อจะต้องเปรียบเทียบกับผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนคนอื่น ๆ ที่ส่วนใหญ่มักจะเป็นเพียงนักร้องที่ผ่านเวทีการประกวดมากกว่าการได้ผ่านเวทีการทำงานแบบจริง ๆ การศึกษาในครั้งนี้ศึกษาเพื่อที่จะสร้างให้เกิดความเข้าใจในภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคม รูปแบบการใช้ชีวิตของผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่ไม่สังกัดค่ายเพลงในบริบทหรือสภาพแวดล้อมที่เป็นจริง ซึ่งกระบวนการเข้าถึงข้อมูลของผู้วิจัยนั้น ได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก รวมทั้งการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม การบันทึกข้อมูลที่ได้มาด้วยการบันทึกเสียงสัมภาษณ์ การจดจำ และข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ข้อมูลที่ได้จะนำเสนอใน 5 ประเด็นหลัก ดังนี้

1. “น้องเอน” ผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่ไม่สังกัดค่ายเพลง
  - 1.1 ช่วงชีวิตครอบครัว
  - 1.2 ช่วงชีวิตวัยเรียน
2. ก้าวเข้าสู่ชีวิตร้องเพลงกลางคืนบนถนนสายดนตรี
  - 2.1 ก้าวแรกกับอาชีพร้องเพลงกลางคืน
3. การปรับตัวสู่อาชีพการทำงานกลางวัน
  - 3.1 ครั้งแรกกับอาชีพการทำงานกลางวัน
  - 3.2 เรียนร้องเพลงกับครูเอน และการลาออกจากวงดนตรี
4. การกลับมาตามเสียงของหัวใจ
  - 4.1 อีกครั้งกับการกลับมาสู่อาชีพร้องเพลงกลางคืน

4.2 Wine Bridge: ร้านแหล่งรวมเหล่าไฮโซ

5. หนึ่งวันของน้องเอน: ผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่ไม่สังกัดค่ายเพลง

“น้องเอน” ผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่ไม่สังกัดค่ายเพลง

สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือก “น้องเอน” มาเป็นกรณีศึกษา เนื่องจากน้องเอนกับผู้วิจัยรู้จักกัน ในฐานะของรุ่นพี่รุ่นน้องที่ร่วมเรียนปริญญาตรีสาขาดนตรีในสถานศึกษาเดียวกัน น้องเอนจึงเป็นกลุ่มตัวอย่างอีกคนหนึ่งที่ยินดีจะให้ข้อมูลโดยละเอียด และสามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ตลอดเวลา อีกทั้งจากการสอบถามข้อมูลเบื้องต้น ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าน้องเอนมีประสบการณ์ในการทำงานร้องเพลงกลางคืนมาในระยะเวลาที่นานพอควร คือประมาณ 7-8 ปีและปัจจุบันเธอก็ยังคงทำงานร้องเพลงอยู่ และมีอีกสิ่งหนึ่งที่ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาน้องเอน คือ จากการที่น้องเอนทำงานกับวงดนตรีที่มีนักดนตรีหรือเพื่อนร่วมวงคนอื่น ๆ เป็นผู้ชายทั้งหมด สิ่งนี้ทำให้ผู้วิจัยต้องการทราบว่าในการทำงานของน้องเอนนั้น เธอได้ใช้การสื่อสารอย่างไรและมีวิธีการทำงานอย่างไรกับเพื่อน ๆ ในวงซึ่งเป็นผู้ชาย และจากการที่ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มคือ “ผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่สังกัดค่ายเพลงและผู้หญิงร้องเพลงที่ไม่สังกัดค่ายเพลง” ผู้วิจัยอยากทราบว่าผู้หญิงร้องเพลงทั้ง 2 กลุ่ม นี้มีความได้เปรียบเสียเปรียบ ความเหมือนหรือต่างกันอย่างไรในการใช้การสื่อสารเพื่อต่อรองกับบุคคลในบริบทพื้นที่ที่ใกล้เคียง และจากการที่ผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษาน้องเอนซึ่งจัดอยู่ในประเภทของนักร้องผู้หญิงกลางคืนที่ไม่สังกัดค่ายเพลงนั้น เนื่องจากประสบการณ์ในด้านการร้องเพลงกลางคืนของน้องเอน ซึ่งทำงานร้องเพลงมานานตั้งแต่อยู่ในวัยเยาว์และการที่บ้านของเธอเองมีวงดนตรีลูกทุ่งรับเล่นตามงานต่าง ๆ รวมถึงการที่น้องเอนได้ทำงานร่วมกันกับเพื่อนร่วมวงดนตรีที่เป็นผู้ชายทั้งหมดและมีเพียงน้องเอนคนเดียวที่เป็นผู้หญิง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงกรณีของน้องเอนในฐานะตัวแทนของผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่ไม่สังกัดค่ายเพลง

ช่วงชีวิตครอบครัว

น้องเอน หญิงสาววัย 25 ปี เป็นชาวจังหวัดนครนายก และเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวของครอบครัว พ่อน้องเอนประกอบอาชีพข้าราชการครู ประจำอยู่ที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดนครนายก และแม่ของเอนก็ประกอบอาชีพข้าราชการครูเช่นเดียวกัน จึงเรียกได้ว่าเธอเติบโตมาในฐานะของลูกข้าราชการครูก็ได้

เอนเล่าว่า ชีวิตในวัยเด็กนั้นเรียกได้ว่า เป็น “เด็กกิจกรรมตัวยง” กล่าวคือ หากมีการจัดกิจกรรมใด ๆ ในโรงเรียนที่เกี่ยวกับการแสดง การเต้น การรำ การร้องเพลง ตนเองไม่เคยพลาดเลย

“ถ้าพวกกิจกรรมการแสดงดนตรีเนี่ย เริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาลเลย และในโรงเรียนประถมทุกคนรู้จักเอนหมด เพราะดังมาก ในแง่ของกิจกรรมนะ มีประกวดเต้น ร้องเพลงที่ไหนไปหมด คือที่บ้านส่งเสริมไง” (น้องเอน, สัมภาษณ์, 12 พฤศจิกายน 2551)

นอกจากนี้แล้วในช่วงที่น้องเอนเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 น้องเอนยังได้สนใจที่จะเรียนดนตรี นั่นก็คือ การเรียนเครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งทางครอบครัวน้องเอนก็เห็นว่าดี เป็นการทำกิจกรรมในเวลาว่างให้เกิดประโยชน์จึงอนุญาตให้น้องเอนเรียน

“เริ่มเรียนอิเล็กทรอนิกส์ ตั้งแต่ป. 5-6 เริ่มจากเห็นพี่ข้างบ้านเล่น เลยร้องขอที่บ้านว่าอยากไปเรียน ค่ายก็ให้ไปเรียนนะ” (น้องเอน, สัมภาษณ์, 12 พฤศจิกายน 2551)

กล่าวได้ว่าครอบครัวของน้องเอนให้การส่งเสริมเธอ ไม่ว่าจะเป็นการให้น้องเอนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของทางโรงเรียน ในส่วนนี้ผู้วิจัยตั้งข้อสงสัยว่า อาจเป็นเพราะการที่น้องเอนเป็นลูกของข้าราชการครู จึงทำให้ได้รับการสนับสนุนจากพ่อและแม่ เพราะคิดว่าการที่เด็กในวัยนี้มีกิจกรรมนอกเวลาเรียนนั้น จะช่วยเสริมสร้างทักษะที่เพิ่มขึ้นนอกไปจากในส่วนที่นอกเหนือจากด้านวิชาการ และจากการที่ครอบครัวส่งเสริมให้น้องเอนเรียนอิเล็กทรอนิกส์นี้เอง ที่ทำให้น้องเอนเกิดความรู้สึกว่าตัวเองสนใจทางด้านดนตรี จึงได้ขออนุญาตทางบ้านไปเรียนดนตรีชนิดอื่น ๆ เพิ่มเติม ภายหลังจากที่เอนได้เรียนจบหลักสูตรอิเล็กทรอนิกส์เสร็จแล้ว จึงได้ขอเรียนเปียโน เรียนกีตาร์เพิ่มเติม จนมาถึงความสนใจในด้านการร้องเพลง โดยเอนเล่าว่า

“คือ เมื่อเริ่มเล่นดนตรีมาหลายปีแล้ว ก็เลยเกิดรู้สึกว่ายากเรียนร้องเพลง เลยขอแม่ไปเรียนร้องเพลง ตั้งแต่ประมาณอยู่ม. 3” (น้องเอน, สัมภาษณ์, 12 พฤศจิกายน 2551)

จากการที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสพูดคุยกับแม่ของน้องเอน ยิ่งทำให้ผู้วิจัยทราบว่าทางครอบครัวของเอนนั้นได้สนับสนุนเอนเป็นอย่างยิ่งในด้านดนตรี อาจเพราะเห็นว่าลูกของตนนั้นให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง โดยจะเรียนทุก ๆ วันเสาร์และอาทิตย์ พ่อและแม่ของน้องเอนจะมาส่งเธอเพื่อเรียนดนตรีและร้องเพลง โดยจะมาส่งและมานั่งเฝ้าเอนเพื่อที่จะรอรับกลับบ้าน โดยเดินทางมาเรียนดนตรีที่ห้างสรรพสินค้าฟิวเจอร์พาร์ครังสิต และบ้านของครูอ้วน มณีบุษ เดินทางจากจังหวัดนครนายกมากรุงเทพฯ ในทุกวันเสาร์และอาทิตย์ ซึ่งทางครอบครัวของน้องเอนทำเช่นนี้ เป็นเวลาหลายปี คือตั้งแต่ที่เอนเรียนอยู่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3-6 ซึ่งคุณแม่เล่าว่า

ช่วงเค้าเล็ก ๆ เค้าเรียนอิเล็กทรอนิกส์จบหลักสูตรของสยามกลการแล้ว ก็มาเริ่มเรียนเปียโนแต่ก็ไม่ได้จบหลักสูตรนะ แล้วก็ขอที่บ้านว่าจะไปเรียนกีตาร์ ซึ่งเรียนควบคู่กับเรียนร้องเพลงของครูอ้วน มณีนุช คือเรียนร้องเพลงกับครูอ้วนวันเสาร์ เรียนเปียโนที่ฟิวเจอร์พาร์ครังสิตวันอาทิตย์ จนเค้าจบหลักสูตรของที่ร้องเพลงครูอ้วนตอนเข้าปี 1 พอดี คือเราไปนั่งเฝ้าทุกเสาร์ -อาทิตย์ ส่วนมากก็จะไปทั้งพ่อทั้งแม่ แต่หากแม่มีธุระพ่อก็ไปคนเดียว พ่อขับรถไปรับ -ส่ง เค้าเรียนอาทิตย์ละ 1 ชั่วโมงคือ ช่วงนั้นเราส่งเสริมแบบมีความพยายามมาก” (แม่น้องเอน, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2552)

กล่าวได้ว่าช่วงชีวิตในวัยเด็กของน้องเอนนั้น เธอได้มีโอกาสในการสั่งสม

ประสบการณ์ในด้านดนตรี ไม่ว่าจะเป็นการร่วมทำกิจกรรมกับทางโรงเรียน เช่น การได้เรียนร้องเพลงกับครูอ้วน มณีนุช ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการสั่งสมทุนความรู้ชนิดหนึ่งก็ว่าได้ ทั้งนี้ทุกอย่างที่เอนทำนั้น เธอกล่าวว่าล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับดนตรีเกือบทั้งสิ้น โดยอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญไม่น้อยไปกว่าความสนใจโดยตรงจากน้องเอน นั่นคือ การที่เอนมีครอบครัวที่ให้การสนับสนุนในทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอสนใจ สิ่งเหล่านี้เรียกได้ว่า ทำให้น้องเอนสามารถ “เข้าถึง” ทุนทางวัฒนธรรมอันเกี่ยวข้องกับแวดวงดนตรีได้ตั้งแต่เธออยู่ในวัยเด็ก โดยการที่น้องเอนได้มีโอกาสเรียนดนตรี ซึ่งมีทางบ้านคอยให้การสนับสนุน รวมทั้งการที่ทางบ้านซื้อเครื่องดนตรีให้เอนไว้ฝึกซ้อม ฝึกเล่นดนตรีในขณะที่เอนมีเวลาว่าง จึงกล่าวได้ว่า น้องเอนมีการสั่งสมทุนวัฒนธรรมในด้านความรู้ความสามารถทางด้านดนตรีอย่างที่เราเรียกว่า “มีความรู้ทางด้านดนตรีอยู่เต็มหน้าตัก” สามารถหยิบมาใช้เมื่อไรก็ได้

วงดนตรีของครอบครัว

การปูทางให้แก่้องเอนในการเข้าสู่ถนนสายดนตรีนั้น ล้วนพัฒนามาจากสิ่งที่เธอชอบและสนใจคือ ความสนใจเรียนอิเล็กทรอนิกส์ของเอน และความสนใจนี้ได้นำมาสู่การพัฒนาเป็นวงดนตรีลูกทุ่งของทางครอบครัวและได้ออกเล่นตามงานต่าง ๆ โดยแรกเริ่มนั้นจากการที่พ่อและแม่ของเอนได้ส่งน้องเอนเรียนอิเล็กทรอนิกส์ และเมื่อเอนเริ่มที่จะเล่นอิเล็กทรอนิกส์ได้เก่งขึ้น ก็สามารถอ่านโน้ตดนตรีของเพลงต่าง ๆ ได้ หากมีการวางโน้ตให้เล่น (การวางโน้ต หมายถึง การที่นักดนตรีสามารถเล่นเพลงนั้น ๆ ได้โดยอาศัยการอ่านโน้ตดนตรี จากกระดาดโน้ตซึ่งนักร้องจะนำมายื่นให้กับนักดนตรีซึ่งเป็นเพลงที่ตนเองจะร้อง และในกระดาดโน้ตนั้นจะมีการเขียนคีย์เพลงและ คอร์ดของเพลงนั้น ๆ ไว้ให้นักดนตรีเล่นตามกระดาดโน้ต) ซึ่งน้องเอนก็สามารถจะเล่นเพลงนั้น ๆ ได้ โดยเอนเล่าว่า

วงดนตรีเริ่มตั้งแต่อยู่ ป. 6 เลย คือเรียนป๊อป (หมายถึง เรียนอิเล็กทรอนิกส์) อ่านโน้ตได้ปั๊บก็เริ่มเลย จริง ๆ เริ่มมาจากวงเล็ก ๆ มีนักร้อง 1-2 คน มีเอนเล่นอิเล็กทรอนิกส์ แล้ว

วงดนตรีก็เริ่มใหญ่ขึ้น ๆ คือ ก็เป็นวงดนตรีลูกทุ่ง เป็นของที่บ้านนี้แหละ เพิ่งมาทำรุ่น เ็นเนี้ยแหละ คือ พอเ็นไปเรียนดนตรี เรียนอิเล็กทรอนิกส์ มันเลยเริ่มมาจากเล่นที่บ้าน แล้วเพื่อนของพ่อมาร้อง พ่อเค้าก็เลยเห็นว่าน่าจะตั้งวงดู เริ่มจากตรงนั้น ตอน แรกเริ่ม ตอนเด็ก ๆ ไม่ได้ร้องเพลงเลย คือ เล่นดนตรีอย่างเดียวเลย แล้วก็มึนักร้อง แบบวางโน้ตมาร้องให้กับทิว (น้องเ็น, สัมภาษณ์, 12 พฤศจิกายน 2551)

การตั้งวงดนตรีของทางครอบครัวของเ็นนั้น มีรูปแบบเป็นวงดนตรีแนวลูกทุ่งซึ่ง มีอิเล็กทรอนิกส์เป็นตัวหลัก โดยเริ่มแรกนั้น เริ่มจากการที่เ็นออกงานเล็ก ๆ ช่วยเพื่อนของพ่อและแม่ โดยให้น้องเ็นเล่นอิเล็กทรอนิกส์ตัวเดียว และมีนักร้องขึ้นมาร้องเพลง 1 ถึง 2 คน อย่างเช่น การเล่น ดนตรีในงานแต่งงาน และหลังจากนั้นก็ได้มีการเพิ่มจำนวนนักร้องขึ้นไปเรื่อย ๆ จนจากที่มีเพียง น้องเ็นเป็นนักดนตรีคนเดียวและมีนักร้อง 1-2 คน จนพัฒนาขึ้นมาเรื่อย ๆ โดยมีการเพิ่มจำนวน นักร้องให้มากขึ้น และเพิ่มแดนเซอร์เข้ามาเพื่อปรับปรุงวงดนตรีให้สามารถที่จะรับงานได้มากขึ้น เพราะถ้าหากงานใดที่ต้องการวงดนตรีที่ครบเครื่อง คือ ต้องการที่จะจ้างวงดนตรีเพียงวงเดียวแต่ ต้องการให้มีทั้ง นักดนตรี นักร้อง และแดนเซอร์รวมอยู่ภายในวงด้วย เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาที่จะ ต้องหาแดนเซอร์จากที่อื่น ๆ และเหตุที่วงดนตรีต้องมีแดนเซอร์เป็นของตัวเองนั้น อาจกล่าวได้ ว่าหากทำการแสดงดนตรีแล้วมีแดนเซอร์เต้นอยู่บนเวทีก็สามารถสร้างอรรถรสหรือเรียกได้ว่า “ลูกทุ่งต้องคู่กับหางเครื่อง” หรือที่ปัจจุบันเรียก “หางเครื่อง” ว่า “แดนเซอร์” นั่นเอง และสุดท้ายวง ดนตรีนี้ก็พัฒนามาจนถึงระดับที่สามารถรับงานใหญ่ ๆ ได้ นั่นคือ การที่ทางวงมีการเพิ่มในเรื่อง ของ การจัดทำเวทีดนตรีเองทั้งหมด ซึ่งรวมทั้งเรื่องของไฟต่าง ๆ บนเวที เรื่องเครื่องดนตรี เครื่อง เสียงต่าง ๆ เรียกได้ว่า หากจ้างวงดนตรีวงนี้ ก็จะมีบริการแบบครบวงจรเลยทีเดียว โดยไล่เรียงจาก นักดนตรี นักร้อง แดนเซอร์หรือหางเครื่อง ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด ประมาณ 20-30 คน และส่วนของ เวทีการแสดงทางวงดนตรีก็จะเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบเองทั้งหมด โดยการออกงานในแต่ละครั้งนั้น ต้องใช้รถบรรทุก 10 ล้อ ขนกันเลยทีเดียว และส่วนของการแสดงดนตรีของวงน้องเ็นนั้น มักจะรับ งานแสดงทั้งภายในบริเวณจังหวัดนครนายกหรือ บางครั้งอาจมีการตระเวนไปเล่นตามจังหวัด ไกลเคียงบ้าง

สิ่งนี้อาจกล่าวได้ว่า น้องเ็นมีการขยายกระบวนการสั่งสมทุนวัฒนธรรม คือ ในช่วง แรก ๆ ที่น้องเ็นได้ไปเรียนอิเล็กทรอนิกส์นั้น น้องเ็นได้ไปเรียนเพียงเพราะความชื่นชอบในเครื่อง ดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ และเพราะการที่อยากจะเล่นดนตรีได้เหมือนอย่างพี่ข้างบ้านของเธอ แต่เมื่อเรียน มาจนถึงระดับที่เรียกได้ว่า สามารถที่จะเล่นเพลงใด ๆ ก็ได้ หากมีโน้ตดนตรีมาวางให้เธอเล่นตาม ซึ่งเมื่อมาถึงจุดนี้ทางครอบครัวของน้องเ็น จึงได้นำความรู้ความสามารถในการเล่นดนตรีของน้อง

เงินมาสร้างให้เกิดเป็นมูลค่าแลกเปลี่ยนขึ้นมา ซึ่งอยู่ในรูปแบบของรายได้และนำตัวเงินเข้ามาสู่ครอบครัวของน้องเอน ถึงแม้ว่าทางครอบครัวจะบอกว่า การทำงานนี้เป็นเพียงอาชีพเสริม แต่ก็นับได้ว่าอาชีพนี้สามารถทำรายได้ให้แก่ครอบครัวของน้องเอนได้มากพอสมควรเลยทีเดียว

แต่ในระยะหลังที่น้องเอนเรียนอยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 น้องเอนก็เริ่มไม่มีเวลาที่จะกลับบ้านไปรับงานวงดนตรีของทางบ้าน ซึ่งในช่วงระยะเวลานี้ทางวงดนตรีจึงมีการลดจำนวนคนในวงลง และรับงานเล่นดนตรีน้อยลง โดยจากที่วงดนตรีเคยใหญ่ มีจำนวนคนถึง 20-30 คน ก็ต้องกลับมาเป็นวงเล็ก ๆ เหมือนเดิม คือ มีจำนวนคนเหลือเพียงครึ่งเดียว และรับแคว้นเล็ก ๆ เช่น งานแต่งงานเหมือนเมื่อตอนสมัยเริ่มแรกของการตั้งวงดนตรี และในท้ายที่สุดวงดนตรีนี้ก็ต้องยุบไปเหลือแต่เพียงงานแดนเซอร์ที่ยังคงรับอยู่ อาจเพราะเมื่อน้องเอนเริ่มเรียนในระดับชั้นปีที่สูงขึ้น และในระดับชั้นปีสุดท้ายนี้ น้องเอนต้องไปฝึกงานตามห้องอัดเสียงต่าง ๆ ดังนั้นเวลาที่จะกลับไปทำงานกับวงดนตรีของตนเองจึงลดลงและการที่พ่อของน้องเอนไม่จ้างนักดนตรีคนอื่น ๆ มาเล่นแทนน้องเอน อาจเพราะน้องเอนคือ “หัวใจสำคัญ” ในวงดนตรีนี้ เพราะการก่อตั้งวงดนตรีนี้ก็เริ่มต้นมาจากน้องเอนและผู้เป็นพ่อก็รู้สึกว่าเขาเองไม่ไว้วางใจให้ใครเล่นแทนเอน เพราะในการทำวงดนตรีของทางครอบครัวน้องเอน เอนไม่เพียงแต่จะมีหน้าที่เป็นนักดนตรีหรือนักร้องบ้างในบางโอกาส หากแต่มีหน้าที่คอยดูแลในส่วนของคนตรีและวงดนตรี คือหน้าที่ดูแล บริหารจัดการในการเล่นดนตรีของคนในวงดนตรี ดูแลเพลงที่จะนำมาร้องมาเล่นภายในวงดนตรี รวมถึงหน้าที่ดูแลภาพรวมหรือทุกส่วนที่เกี่ยวข้องกับดนตรี เนื่องจากน้องเอนมีความรู้และมีพื้นฐานทางด้านดนตรีมามากพอสมควร จากการที่เขาได้ไปเรียนดนตรีต่าง ๆ ดังนั้นเมื่อน้องเอนไม่อยู่จึงเท่ากับว่าวงดนตรีวงนี้ไม่มีใครที่จะคอยดูแลในส่วนของคนตรีแทนน้องเอนได้ โดยเมื่อน้องเอนเล่าว่า

คุณพ่อจะไว้วางใจเค้าให้เค้าคอยดูแล แต่ระยะหลังเค้าเริ่มเรียนสูงขึ้นก็ไม่ค่อยได้มีเวลา มา ประกอบกับว่ารู้สึกเหนื่อยทำมาหลายปีแล้ว แล้วก็ เป็นเพียงอาชีพเสริม เป็นงานอดิเรก เพราะงานหลักของเราคือ เราบริหารการทั้งพ่อและแม่เลย วงดนตรีเพิ่งยุบไปเมื่อ 3-4 ปีที่แล้ว เหลือแต่แดนเซอร์ แล้วพวกไฟเวทีก็น้อยอยู่เลย เพราะว่าเราขายไปบ้าง ให้เค้าไปบ้าง แต่ยังเหลืออยู่ นิด ๆ หน่อย ๆ (เมื่อน้องเอน, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2552)

การทำวงดนตรีของทางครอบครัวน้องเอนนั้น ทำให้น้องเอนได้สัมผัสกับประสบการณ์จริงบนเวที อย่างชนิดที่เรียกได้ว่า “ผ่านมาอย่างโชกโชน” เพราะวงดนตรีของน้องเอนได้เริ่มตั้งแต่สมัยเอนเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จนมาถึงระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วงดนตรีนี้จึงปิดตัวลง ซึ่งอายุของวงดนตรีมีมากถึง 10-11 ปีเลยทีเดียว สิ่งนี้ย่อมเป็นอีกอย่างหนึ่งที่บ่งชี้ได้ว่า น้อง

เอนได้ติดตั้งความเป็นนักดนตรีที่มากด้วยประสบการณ์คนหนึ่ง และเป็นนักดนตรีที่มีอายุการทำงานมากกว่านักดนตรีหลาย ๆ คน ซึ่งหากเทียบกับคนที่มีอายุใกล้เคียงกับน้องเอนก็คงปฏิเสธได้ยากกว่าการที่น้องเอนสามารถเล่นดนตรีมาได้ถึง 10 ปีนั้น เอนย่อมจะต้องมีความสามารถควบคู่ไปกับการที่เธอเป็นลูกเจ้าของวงอย่างแน่แท้ และจากการสั่งสมทุนวัฒนธรรมในด้านการเล่นดนตรี และการร้องเพลงของน้องเอน เธอสามารถที่จะแปลงทุนวัฒนธรรมให้กลายเป็นทุนเศรษฐกิจจนรายได้เข้ามาสู่ครอบครัวของเธอได้อีกด้วย และจากการที่น้องเอนได้มีประสบการณ์เล่นดนตรีและร้องเพลงบนเวทีมากมายพอควร จากการทำงานร่วมกับวงดนตรีของเธอเอง กล่าวได้ว่าเป็นการปรากฏตัวในเวทีสาธารณะ ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นเวทีที่มีได้มีการแบ่งแยกพื้นที่ว่าเป็นของเพศใดเพศหนึ่งและจากการปูทางประสบการณ์ในการเล่นดนตรีและการร้องเพลงของน้องเอนนี้เอง ที่จะนำพาตัวเธอให้ก้าวไปสู่ถนนสายอาชีพนักร้องกลางคืนได้ในอนาคต

ช่วงชีวิตวัยเรียน

ในช่วงวัยเรียนของน้องเอน เธอได้มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกับทางโรงเรียนโดยเริ่มตั้งแต่เธออยู่ชั้นอนุบาลเลยก็ได้ ซึ่งกิจกรรมทั้งหมดที่ร่วมนั้น ล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับดนตรีเกือบจะทั้งสิ้น เช่น การร้องเพลง การเล่นดนตรี การเต้น การรำ ซึ่งเอนกล่าวว่า

“คือ หากถามว่ากิจกรรมที่ทำที่ไม่เกี่ยวกับดนตรีนั้นมีไหม ตอบได้เลยว่าไม่ค่อยมี คือชอบขนาดที่แม้แต่เคยโดดเรียนไปอยู่ในห้องดนตรีเลยแหละ” (น้องเอน, สัมภาษณ์, 12 พฤศจิกายน 2551)

ในช่วงที่น้องเอนเริ่มเรียนระดับมัธยมศึกษา น้องเอนก็ไม่ได้ละทิ้งการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับดนตรี เพียงเพราะที่บ้านของตนเองมีวงดนตรีให้เล่นอยู่แล้ว หากแต่ยังได้มีการเพิ่มเติมความสามารถในด้านดนตรีชนิดอื่นเข้าไปอีกด้วย นั่นคือ การที่เอนได้เข้าไปอยู่ในวงดุริยางค์ของทางโรงเรียน และน้องเอนก็ได้มีโอกาสฝึกเล่นดนตรีไทยด้วยเช่นกัน ซึ่งในระหว่างที่อยู่ในช่วงมัธยมศึกษาตัวเอง ที่ทำให้น้องเอนได้มีประสบการณ์เพิ่มขึ้นในการเล่นดนตรีซึ่งเป็นการเล่นในนามของวงดนตรีประจำโรงเรียน โดยมีการเล่นดนตรีในงานต่าง ๆ ของทางโรงเรียนหรือบางครั้งก็มีโอกาสไปเล่นตามสถานที่อื่น ๆ ภายนอกโรงเรียน เช่น งานศพ หรืองานที่จัดขึ้นแบบเล็ก ๆ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นการสั่งสมประสบการณ์ทางด้านดนตรีของน้องเอน ซึ่งหมายรวมถึงเป็นการสั่งสมทุนวัฒนธรรมในด้านความรู้ความสามารถทางดนตรีที่เอนสามารถจะเล่นเครื่องดนตรีได้มากกว่าเครื่องเดียว และสามารถที่จะเล่นดนตรีได้อย่างหลากหลายทั้งดนตรีไทยและดนตรีสากล

และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น เ็นได้เรียนอยู่ในสายวิทย์ -คณิต เหตุเพราะทางพ่อของเ็นนั้น ต้องการให้เ็นได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีที่เกี่ยวข้องกับพยาบาล หรือในแนววิชาการ แต่เมื่อถึงเวลาที่ต้องเลือกที่จะศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี น้องเ็นกลับเลือกที่จะเรียนทางด้านดนตรี โดยให้เหตุผลว่าเพราะรักและชอบสิ่งนี้มานานแล้ว ทางครอบครัวก็อนุญาตโดยแม่เ็นเ็นแล้วว่า

“ตอนแรกคุณพ่อก็ตั้งเป้าว่าให้เ็นเรียนทางด้านพยาบาลหรือทางวิชาการ ไม่ใช่ด้านดนตรี แต่พอนาน ๆ ไปเราก็เริ่มเห็นแววกับทำทางว่าน่าจะดี เลยตามใจเค้า พอจบม. 6 ปู่ก็ให้เค้าเลือกที่จะเรียนเอง” (แม่เ็นเ็น, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2552)

ในระดับปริญญาตรีนั้น น้องเ็นเลือกที่จะศึกษาต่อในภาควิชาดนตรีสากล ของมหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งหนึ่ง โดยเลือกวิชาเอกคือ เครื่องดนตรีเปียโน โดยเธอเล่าว่าในขณะที่เรียนวิชาเอกเปียโนนั้น ได้เกิดบางสิ่งบางอย่างขึ้นกับเธอ นั่นคือ

พอไปเรียนแล้วมันไม่ชอบเปียโน ไม่ชอบคลาสสิก (ในที่นี่ผู้วิจัยขออธิบายถึง เรื่องของการเรียนสาขาวิชาเอกเปียโน กล่าวได้ว่าการเลือกเรียนวิชาเอกสาขาเปียโนนั้น จะต้องเล่นเปียโนในแนวเพลงคลาสสิก เช่น บทเพลงของ Beethoven Chopin ซึ่งเป็นศิลปินระดับโลก ไม่ใช่การเล่นเพลงตามท้องตลาด เช่น เพลงป๊อปของศิลปินทั่ว ๆ ไป) มันคนละแนว เลยรู้สึกว่าไม่ใช่ แต่ก็เรียนต่อไปนะแต่พัฒนาช้ากว่าเพื่อนที่เคยเรียนเปียโนมาตั้งแต่เด็ก ซึ่งเ็นเรียนอิเล็กทรอนิกส์มามันก็ต่างกัน (เพราะการเล่นอิเล็กทรอนิกส์นั้น โดยส่วนมากแล้วมักจะเล่นเพลงตามท้องตลาด เช่น เพลงป๊อปของศิลปินทั่ว ๆ ไป) พอพัฒนาช้ากว่าก็โดนอาจารย์ตำหนิว่าทำไมเ็นอย่างนี้ ก็เลยไม่ค่อยไปเรียนเลยติดวิชานั้น เลยรู้สึกว่าที่นี่ไม่ใช่ทางเราแล้ว และตอนที่เลือกเรียนที่นี่ตอนปี 1 เราก็ได้อีกที่หนึ่งเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏอีกแห่งหนึ่ง จึงคิดว่าทำไมไม่ไปเรียนที่โน่นดีกว่า (น้องเ็น, สัมภาษณ์, 12 พฤศจิกายน 2551)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้น น้องเ็นได้มีการเปลี่ยนที่เรียนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง เหตุเพราะการที่น้องเ็นได้เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งแรกนั้น เธอได้พบว่าการที่เธอเลือกเรียนในวิชาเอกเปียโนนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ใช่ตัวเธอ อาจเพราะเธอไม่ได้เติบโตมาจากการเล่นเปียโนโดยตรงหากแต่เติบโตมาจากการเล่นอิเล็กทรอนิกส์และเติบโตมาจากการเล่นดนตรีกับที่บ้าน นั่นคือ การเล่นดนตรีในแนวเพลงป๊อป คือเพลงในท้องตลาดทั่ว ๆ ไปและแนวเพลงลูกทุ่ง ซึ่งเมื่อเธอเริ่มรู้สึกว่าการเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งแรกนี้ ไม่ใช่ทางที่เธอถนัดและชอบ จึงทำ

ให้เอนเลือกที่จะออกจากมหาวิทยาลัยดังกล่าวเพื่อมาสมัครเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งที่สอง ซึ่ง
น้องเอนเล่าว่า

คือ ตอนแรกเราก็ไม่นึกว่าเป็นแบบนี้ เราไม่รู้ใจก็เลยพอมาคิดอีกที่ทำไมเราไม่ไปเรียน
อีกที่หนึ่ง ก็เลยเลือกจะสอบเข้าที่ใหม่และก็เปลี่ยนวิชาเอกจากเปียโนมาเป็นเอกร้อง
เพลงในมหาวิทยาลัยแห่งใหม่ ก็เลือกมาเลยจากตรงนั้น เพราะมันเหมือนกับที่เรา
หาตัวเองไม่เจอ ไม่รู้ว่าชอบร้องเพลง พอมานี่เลยเรียนเอกร้องเพลงเลย (น้องเอน,
สัมภาษณ์, 12 พฤศจิกายน 2551)

จากเงื่อนไขชีวิตครั้งนี้ถือได้ว่าเป็นครั้งแรกที่น้องเอนตัดสินใจที่จะเรียนวิชาร้องเพลง
เป็นวิชาเอก เพราะที่ผ่านมามักจะเลือกทางด้านดนตรีเป็นหลักและร้องเพลงเป็นตัวรอง และ
เมื่อเอนตัดสินใจที่จะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งที่สองนี้เอง ที่ทำให้เอนเริ่มต้นที่จะก้าว
เข้ามาสู่ชีวิตการร้องเพลงในวิชาเอกขับร้องซึ่งเปลี่ยนจากที่เคยเรียนวิชาเอกเปียโนจากสถาบันแรก
มาสู่เอกร้องเพลงในสถาบันนี้ น้องเอนได้เข้าศึกษาในระดับปริญญาตรีอีกครั้งหนึ่ง ในภาควิชา
ดนตรีสากล ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ และในชั้นปีของน้องเอนพบว่ามึนักศึกษาที่เป็นผู้หญิง
ทั้งหมดรวมทั้งเอนด้วยมีจำนวนเพียง 4 คนเท่านั้น ซึ่งถือได้น้อยมาก หากเทียบเป็นอัตราส่วน
กับเพื่อนนักศึกษาผู้ชาย ซึ่งมีประมาณ 30 กว่าคน จะได้อัตราส่วนประมาณ 1 : 8 และในจำนวน
เพื่อนนักศึกษาผู้หญิงนั้นมี 3 คน ที่เรียนเอกขับร้องและอีกหนึ่งคนที่เรียนสาขาวิชาเอกเปียโน
ผู้วิจัยจึงได้ถามกับน้องเอนว่าคิดอย่างไรที่ต้องมาเรียนในภาควิชาที่มีแต่ผู้ชายเป็นจำนวนมากกว่า
เพื่อน ๆ ผู้หญิง ซึ่งเอนเล่าว่า

“เราก็ออยู่แล้ว เพราะว่าก่อนเข้ามหาวิทยาลัย เราก็ออยู่ห้องดนตรีที่โรงเรียนมัธยม อยู่
วงโยธวาทิตเพื่อน ๆ ส่วนใหญ่ก็จะมีแต่เด็กผู้ชายอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเราเลือกว่เราจะเรียนดนตรี
ก็คุ้นเคยอยู่แล้วกับการอยู่ร่วมกัน” (น้องเอน, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

หากจะถามถึงปัญหาในช่วงที่เรียนร่วมกับเพื่อนผู้ชายแล้วนั้น น้องเอนกล่าวว่า
สำหรับตัวเอนนั้นสบายมากในการอยู่ร่วมกับเพื่อนผู้ชาย เหตุเพราะชีวิตปกติของเอนก็อยู่กับเพื่อน
ผู้ชายมากกว่าเพื่อนผู้หญิงอยู่แล้ว กล่าวคือตั้งแต่ในช่วงสมัยวัยเด็ก น้องเอนเล่าว่ที่บ้านของเอน
จะมีการจัดทีมฟุตบอล ซึ่งจะมีแต่เด็กผู้ชายมาซ้อมฟุตบอลที่บ้านเป็นประจำ เอนจึงคลุกคลีกับ
เด็กผู้ชายมากกว่าเด็กผู้หญิง เพราะฉะนั้นแม้ว่ฟุตบอลจะเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมแบบเพศชาย
แต่น้องเอนก็มีทุนทางวัฒนธรรมที่จะสื่อสารในพื้นที่สาธารณะแบบเพศชายมาตั้งแต่เด็ก
นอกจากนี้การที่น้องเอนคลุกคลีกับเด็กผู้ชายมากนั้น ทำให้น้องเอนมีนิสัยบางอย่างที่จะมีลักษณะ
ที่นำความเป็นชายติดตัวมาด้วย เช่นการพูดจาที่เื่องเื่อง การติดนิสัยพูดจาตลกทะเล่ล่เล่นอย่าง

ผู้ชาย ในทางกลับกันน้องเอนบอกกับผู้วิจัยว่าหากให้เธอไปเรียนในคณะที่มีผู้หญิงเยอะ ๆ เธอคงลำบากกว่านี้ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ในการที่น้องเอนได้เรียนอยู่ในภาควิชาดนตรีนั้น เป็นการส่งเสริมทุนวัฒนธรรมและเป็นการส่งเสริมในเรื่องของการสื่อสารกับเพื่อนต่างเพศ คือเพศชายที่เลือกเรียนดนตรีมากกว่าผู้หญิง

ไม่มีปัญหาเลยพี่ เพราะปกติชีวิตเอนไม่ค่อยได้อยู่กับผู้หญิงตั้งแต่เด็กอยู่แล้ว ยกเว้นกับแม่นะ คือที่บ้านนอกจากพ่อที่ทำงานราชการแล้วเค้ายังทำฟาร์มฟุตบอลด้วย ที่บ้านเลยมีแต่เด็กผู้ชาย แล้วเอนก็นิสัยไม่ได้เป็นผู้หญิงอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเวลามาเรียนดนตรีก็ไม่ได้ยากลำบากกับการปรับตัวกับผู้ชาย แต่กลับกันซะอีกคงยากที่เราต้องไปเรียนคณะที่เป็นผู้หญิง เช่น นิเทศอะไรพวกนี้ ก็คงลำบากนิดนึง (น้องเอน, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

และหลังจากที่น้องเอนเรียนจบปริญญาตรี น้องเอนได้เรียนต่ออีกหนึ่งปีเพื่อที่จะได้รับวุฒิการศึกษาด้านครุศาสตร์ หรือครูนั่นเอง เหตุเพราะเอนได้วางแผนไว้ว่าเธออาจจะเปิดโรงเรียนสอนร้องเพลง ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องมียุติการศึกษาด้านครุศาสตร์ และอีกอย่างหนึ่งซึ่งคงปฏิเสธไม่ได้นั่นคือ การที่เธอมีทั้งพ่อและแม่ที่รับราชการครู ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเป็นอิทธิพลของทางบ้านที่ส่งผลมาให้เธอต้องเรียนจบทางด้านครู เพื่อที่หากในอนาคตเอนไม่ได้ทำงานที่เกี่ยวข้องกับการร้องเพลง แต่เอนก็ยังสามารไปสอนร้องเพลงตามโรงเรียนต่าง ๆ ได้

จริง ๆ ไม่อยากเรียนแต่อิทธิพลมาจากแม่ เพราะพ่อแม่เป็นครู และอีกอย่างวางแผนไว้ว่าอยากเปิดโรงเรียนสอนดนตรีแล้วมันต้องมีใบประกอบวิชาชีพครู แต่ก็ไม่รู้ว่าใช้รึป่าวนะ แม่ก็เลยบอกว่า “เธอไปเรียนทั้งไว้เลยดีกว่า เผื่อเธอตกงานตงงานขึ้นมาก็ยังมียใบประกอบวิชาชีพครู ไปสอนตามโรงเรียนรัฐบาล เอกชนก็ได้” คือเป็นการรองรับเอาไว้ไม่เสียหาย ก็เลยไปเรียน (น้องเอน, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

อาจกล่าวได้ว่าช่วงชีวิตในวัยเรียนของน้องเอนนั้น ล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับทางด้านดนตรีเกือบทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นช่วงที่น้องเอนเรียนชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับปริญญาตรี ทั้งนี้เอนได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์โดยตรงคือ การขึ้นเวทีเล่นดนตรี และร้องเพลงกับทั้งทางโรงเรียนและทางวงดนตรีของที่บ้าน ซึ่งประสบการณ์เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นการส่งเสริมทุนวัฒนธรรมในรูปแบบที่ผ่านสถาบันการศึกษา (institutionalized form) ที่เกี่ยวกับดนตรีที่เธอมีโอกาสดูเรียน เช่น มหาวิทยาลัยราชภัฏทั้งสองแห่ง ที่เธอได้มีโอกาสเข้าไปศึกษานั้น เป็นสถาบันที่อาจกล่าวได้ว่ามีชื่อเสียงในระดับหนึ่ง หากพูดถึงการผลิตบุคลากรเข้ามาสู่สายอาชีพดนตรีและการส่งเสริมทุนวัฒนธรรมแบบสมรรถนะด้านวัฒนธรรมของปัจเจกบุคคล (embodied form) คือการส่งเสริมความรู้

ความสามารถในด้านดนตรีของน้องเอนและนำสิ่งเหล่านี้ คือ การรู้จักผันท่วงฉันทรรวมให้กลายมาเป็นท่วงเศรษฐกิจและนำมาสู่มูลค่าที่เพิ่มมากขึ้น หรือเป็น รายได้ที่จะเพิ่มมากขึ้นจากการเล่นดนตรีและร้องเพลง

ก้าวเข้าสู่ชีวิตร้องเพลงกลางคืนบนถนนสายดนตรี

หากกล่าวถึงการก้าวเข้ามาสู่การร้องเพลงของน้องเอนนั้น กล่าวได้ว่าเธอได้เริ่มต้นตั้งแต่วัยเด็ก ๆ คือ เรียนอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเอนเริ่มสนใจเรียนร้องเพลง จึงได้เริ่มร้องเพลงบ้างในบางครั้งคราว ภายหลังจากที่น้องเอนทำหน้าที่เป็นเพียงนักดนตรีประจำวงมานานหลายปี จึงผันตัวเองมาเริ่มสนใจในด้านการร้องเพลง ดังนั้นการเริ่มต้นร้องเพลงต่อหน้าผู้คน หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นการ “ร้องเพลงที่ได้เงิน” นั้น เกิดขึ้นครั้งแรกโดยการที่เอนร้องกับวงดนตรีของครอบครัวเธอเอง แต่หากกล่าวถึงการร้องเพลงกลางคืนแล้วนั้น ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อน้องเอนได้ย้ายมาอยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งที่สอง และอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1

ก้าวแรกกับอาชีพร้องเพลงกลางคืน

น้องเอนได้เริ่มต้นร้องเพลงกลางคืนครั้งแรก เมื่อตอนที่เอนได้เข้าศึกษาในชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งที่สองซึ่งเธอได้เปลี่ยนที่เรียนใหม่ โดยจากการที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์น้องเอนนั้น ทำให้ได้ทราบว่าเอนได้เริ่มต้นร้องเพลงกลางคืน จากการที่เพื่อนผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเรียนในภาควิชาดนตรีสากลเหมือนกันเข้ามาชักชวนให้เอนมาร้องเพลงกับวงของเขา โดยเอนเล่าว่า

คือ ตอนที่เรียนอยู่ปี 1 ได้รู้จักเพื่อนคนหนึ่งชื่อเปียร์เป็นเพื่อนผู้ชาย เป็นมือเบส แล้วเค้ามีวงกับเพื่อนเค้าสมัยมัธยมซึ่งวงจะออกแนวแดนซ์นิดนึง เค้ามาชวนไปร้องก็ลองดู ในวงเค้ามีนักร้องชาย 2 คนและมีนักร้องหญิง 2 คนซึ่งรวมเอนด้วย ก็เล่นตามลานเปียร์ (น้องเอน, สัมภาษณ์, 12 พฤศจิกายน 2551)

หลังจากนั้นน้องเอนก็ได้เปลี่ยนวงดนตรีจากวงของเพื่อนมาทำงานร่วมกับวงดนตรีของรุ่นพี่ ในครั้งที่เอนเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งแรก จากการชักชวนของพี่ ๆ ในวง ซึ่งขณะนั้นน้องเอนเล่าว่าตนเองก็มีความสนิทสนมกับพี่ ๆ กลุ่มนี้อยู่พอสมควร จึงได้ตัดสินใจไปร่วมวงดนตรีด้วย และจากข้างต้นทำให้ผู้วิจัยทราบว่าการทำงานด้านการร้องเพลงนั้น จำเป็นจะต้องมีการส่งเสริมท่วงท่วงในการทำความรู้จักกับเพื่อน ๆ พี่ ๆ ภายในอาชีพนี้ด้วยกัน แต่ก่อนหน้าที่รุ่นพี่จะชวนเข้าวงดนตรีนั้น น้องเอนได้กล่าวกับผู้วิจัยว่า

คือ จริง ๆ ตอนที่พี่ ๆ ชวนมาเข้าวงก็ตกลงเลย แต่จริง ๆ เราก็เล่นดนตรีมาตั้งแต่เด็กแล้ว ทำวงที่บ้านอยู่แล้วอาจจะไม่ใช่ร้องเต็มตัว เพราะเล่นดนตรี แต่อีกอย่าง เ็นเด็กต่างจังหวัดใช่ไหมพี่ คือร้องต่างจังหวัดก็เป็นอีกฟิวส์หนึ่ง แต่พอเรามาอยู่กรุงเทพเราก็ไม่เคยเห็นไง เราเข้ามาเรียนใหม่ ๆ ปีหนึ่ง พอเค้ามารวมก็ยิ่งอยากจะไปดูว่าที่นี่กับที่ ๆ เราเคยอยู่ฟิวส์มันต่างกันไหม (น้องเอน, สัมภาษณ์ , 12 พฤศจิกายน 2551)

นอกเหนือจากเหตุผลข้างต้นแล้วนั้น ผู้วิจัยพบว่ายังมีอีกเหตุผลหนึ่งที่เป็นปัจจัยอีกประการหนึ่งที่ทำให้น้องเอนเข้ามาสู่อาชีพร้องเพลงกลางคืน นั่นคือ การที่เป็นนักร้องกลางคืนถือเป็นอีกเส้นทางหนึ่งที่นักร้องกลางคืนหลาย ๆ คนคิด คือ การที่ร้องเพลงตามผับนั้น เวทีของผับเปรียบเสมือนกับเป็นเวทีคอนเสิร์ตเล็ก ๆ ที่เหล่านักร้องใช้เป็นเวทีแสดงความสามารถของตนเองในด้านการร้องเพลงเพื่อที่จะให้ผู้คนที่มาเที่ยวได้รู้สึกประทับใจในน้ำเสียงแล้วนั้น ยังกล่าวได้ว่า อาจจะมีหนึ่งในแขกที่มาเที่ยวนั้นเป็นโปรดิวเซอร์ของค่ายเพลงใดค่ายเพลงหนึ่งหรืออาจจะทำงานที่เกี่ยวข้องกับการค้นหาศิลปินหน้าใหม่ ๆ เพื่อเข้าสู่ค่ายเพลงของตน และเส้นทางนี้อาจจะเป็นบันไดที่สามารถก้าวเข้าสู่อาชีพศิลปินหรืออาจได้มีโอกาสออกอัลบั้มเป็นของตัวเอง

“เหมือนเราอาจจะคิดไปเอง คือแรก ๆ ก็มีความคิดแบบ แหมความฝันของนักร้องทุกคนก็คงเป็นการออกเทปแหละ แล้วถ้าเราได้แสดงความสามารถของเราตามร้านอะไรอย่างงี้ มันอาจจะมีสักครั้งบ้างที่อาจจะมีคนเห็น โดยที่เราออกไปร้องตามร้านก็ดีกว่าการอยู่เฉย ๆ” (น้องเอน, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

กล่าวได้ว่าการประกวดร้องเพลงนั้น เป็นหนึ่งในการก้าวเข้าสู่เส้นทางศิลปินที่ศิลปินหลาย ๆ คนได้เคยใช้และได้สร้างความสำเร็จมาแล้วในหลายเวทีการประกวด อย่างเช่น การประกวด Academy Fantasia (หรือที่เรียกกันว่า AF) ซึ่งมีนักร้องหลายต่อหลายคนที่ประสบความสำเร็จจากเวทีการประกวดแห่งนี้ เช่น อีฟ ปองศักดิ์หรือ อีฟ Af 1 พัดชา Af 2 หรืออาจจะ เป็นเวทีประกวดของเดอะสตาร์ที่มีศิลปินหลายต่อหลายคนแจ้งเกิดจากเวทีนี้เช่นกัน เช่น บี เดอะสตาร์ แก้ม เดอะสตาร์ ดังนั้นก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าการประกวดนั้นเป็นเวทีที่หลายต่อหลายคนได้มาล่าฝัน แต่สำหรับน้องเอนแล้วนั้น เธอกลับคิดว่า

“แต่อย่างเอนนี่เรื่องประกวดไม่ใช่ฟิวส์เอนอยู่แล้ว แต่ชอบร้องเพลงตามร้านอย่างนี้ดีกว่า คือ ประกวดมันเหมือนไม่ใช่ตัวเราเอง แต่ร้องอย่างนี้มันเป็นตัวเราเองมากกว่า คือไม่มีใครมากดดันเราไง” (น้องเอน, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

โดยเินเลือกที่จะร้องเพลงตามฉบับมากกว่าการไปประกวดร้องเพลง แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเินจะไม่เคยเข้าประกวดเลย หากแต่เป็นการเข้าประกวดในช่วงที่เินยังเป็นเด็ก หรือช่วงที่เินยังไม่ได้เริ่มทำงานร้องเพลงกลางคืน เพราะเินให้เหตุผลว่าการที่เินทำงานร้องเพลงกลางคืน มันก็เป็นสิ่งที่ตัวเองพอใจอยู่แล้ว เนื่องจากการได้ร้องเพลงต่อหน้าผู้คนที่ไม่รู้จักนั้น กล่าวได้ว่าความรู้สึกแบบนั้นก็คล้าย ๆ กับการขึ้นเวทีประกวด เพราะผลที่ออกมาทั้งจากการประกวดและการร้องเพลงตามฉบับ นั่นก็คือการที่ทำให้คนฟังรู้สึกชื่นชอบหรือพอใจในเสียงของเินนั่นเอง

แต่หากถามถึงความคิดเห็นของทางครอบครัวน้องเินแล้วนั้น ผู้วิจัยพบว่าถึงแม้ว่าครอบครัวของเินจะมีวงดนตรีเป็นของตัวเอง และมีน้องเินเป็นนักดนตรี นักร้องภายในวง แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าทางครอบครัวจะเห็นด้วยในการที่เินจะทำงานร้องเพลงกลางคืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อของน้องเินซึ่งไม่เห็นด้วยอย่างมาก อาจเป็นเพราะน้องเินยังอยู่ในสถานภาพของนักศึกษาพ่อของน้องเินจึงมองว่าเินยังเป็นเด็กนักศึกษาจะต้องเรียนหนังสือ จึงไม่ยอมให้เินนอนดึกและอีกอย่างหนึ่งคือ ความเป็นห่วงในฐานะที่เินเป็นลูกสาวเพียงคนเดียว ดังนั้นน้องเินจึงเลือกที่จะโกหกพ่อของเินถึงเรื่องการร้องเพลงของตนเองว่า

ช่วงแรก ๆ พ่อไม่รู้เลยตอนที่ร้องเพลงช่วงอยู่ปี 1-ปี 2 แต่พอปี 3-4 เริ่มให้พ่อรู้ว่าร้องเพลงนะแต่ไม่มีอะไรมา ร้องหวั่น ๆ ไม่ได้ร้องขับ แต่เป็นการร้องตามโรงแรมเป็นไฮโซมัย คือ เค้าอาจจะติดแบบคนโบราณ ที่คิดว่าขับไม่ดีไร้ เราเลยบอกพ่อว่าเราร้องเพลงที่โรงแรม ไม่น่าเกลียดหรอก แต่พอเรียนจบปั๊บเราแสดงเจตจำนงเลยว่าเราร้องขับ แล้วก็ร้องดีด้วย (น้องเิน, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

แต่การที่น้องเินได้ปกปิดในเรื่องร้องเพลงของตนเองนั้น ไม่ได้หมายความว่าไม่มีใครรับรู้ถึงเรื่องนี้เลย เพราะยังมีอีกคนหนึ่งที่น่า้องเินพร้อมที่จะพูดคุยในทุกเรื่อง นั่นคือ แม่ของน้องเิน เพราะ เินจะคอยเล่าให้แม่ฟังอยู่เสมอถึงเรื่องงานร้องเพลงของตน ซึ่งกล่าวได้ว่าแม่น้องเินรับรู้ทุกอย่าง เช่น น้องเินร้องเพลงที่ไหน ร้านอะไร เวลาเท่าไร กลับบ้านยังไร้ เพราะเินจะคอยบอกกับแม่เธอเสมอและในทุก ๆ วันเสาร์และอาทิตย์แม่ของเินจะพาที่กรุงเทพ และจะคอยติดตามน้องเินไปในเวลาที่เินทำงานร้องเพลงเรียกได้ว่าเกือบทุกร้านแม่น้องเินไปมาหมดแล้ว รู้จักหมดแล้ว

“คือตอนนั้นยังไม่กล้าบอกคุณพ่อเค้า แต่แม่ทราบทุกอย่าง ทุกขั้นตอน ก็วันเสาร์ อาทิตย์เราไปกรุงเทพก็ตามเค้าไปทุกที่ ไปเฝ้าไปดูเค้าจนบางที่ยังนึกขำเลยว่าเรามาในที่ ๆ วิทยุ

อยู่ เราก็เงินเหมือนกันนะ แต่ทำไงได้เราก็เป็นห่วงเค้า เลยต้องไปดูไปรู้ไปเห็นเค้า” (แม่น้องเอน, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2552)

กล่าวได้ว่าเหตุที่แม่น้องเอนต้องมาดูทุก ๆ วันเสาร์-อาทิตย์นั้น เกิดจากความเป็นห่วงลูกสาวของตนซึ่งต้องทำงานกลางคืน และในช่วงแรก ๆ นั้น น้องเอนก็ไม่มีรถส่วนตัวจึงต้องนั่งรถแท็กซี่ แต่เอนเล่าว่าการที่เธออยู่กับวงดนตรีของรุ่นพี่ซึ่งเป็นผู้ชายทั้งหมดนั้น ในตอนกลับรุ่นพี่จะนั่งแท็กซี่มาส่งเอนถึงห้องพักด้วยทุกครั้งไม่ว่าจะทำงานที่ไหนก็แล้วแต่ ยกเว้นเสียแต่ว่าเอนมีเพื่อนมาด้วยหรือมีแฟนมาด้วย จึงจะปล่อยให้กลับบ้านเอง สิ่งนี้อาจทำให้แม่ของน้องเอนรู้สึกอุ่นใจได้ไม่มากนักน้อยแต่ก็ใช้ว่าการที่มีรุ่นพี่มาส่งแล้วแม่น้องเอนจะสบายใจ หากแต่แม่ยังต้องคอยโทรศัพท์เช็คตลอดว่าลูกของตนถึงบ้านแล้วหรือยัง คือต้องได้ยินกับหูของตัวเองเท่านั้น แม่ของน้องเอนจึงจะรู้สึกสบายใจชนิดที่ว่าเมื่อลูกถึงบ้านแม่ถึงจะนอนหลับ ซึ่งจากข้างต้นผู้วิจัยพบว่าวิธีการที่น้องเอนใช้ในการต่อรองกับผู้เป็นแม่นั้นคือ การใช้การสื่อสารตั้งแต่การบอกเล่าว่าสถานที่ทำงานตนเองเป็นอย่างไรไปจนถึงการที่ให้แม่ได้รู้จักกับเพื่อนร่วมวงดนตรีซึ่งเป็นการสื่อสารแบบ face-to-face communication และการที่ให้แม่ของตนเองไปมีประสบการณ์โดยตรง (direct experience) ด้วยการที่พาแม่ไปดูถึงสถานที่ที่ตนเองทำงานว่าเป็นอย่างไร

“คือเราห่วงเค้าทุกเรื่องเลย ยิ่งช่วงที่เค้ายังไม่ได้ออกรถก็ต้องโทรเช็คตลอด เช่น งานเลิกปั๊บโทรเลย นั่งบนแท็กซี่ถึงไหนแล้ว ถึงปากซอยรียังถึงหอรียัง คือแม่ต้องนอนดึกกับเค้าตลอด ตี 1 ตี 2 คือเค้าถึงเมื่อไหร่คุณแม่ถึงจะเข้านอน คือเช็คตลอดเป็นห่วงเรื่องการเดินทาง” (แม่น้องเอน, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2552)

และอีกสิ่งหนึ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้หากจะกล่าวถึงผ้า นั้นคือ ของมีนมต่าง ๆ เช่นเหล้า เบียร์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้แม่ของน้องเอนรู้สึกไม่สบายใจที่ลูกของตนต้องทำงานในสถานที่เช่นนี้อาจเพราะว่าแม่ของน้องเอนได้ถูกติดตั้งมายาคติในเรื่องของพื้นที่ผ้าว่าเป็นสถานที่อันตรายมีสิ่งที่ไม่ดีอยู่ภายในนั้น เช่นของมีนม ยาเสพติด เป็นต้น

“เราห่วงเค้าในเรื่องของคนที่จะเข้ามา เพื่อนฝูงหรือของที่ไม่ดีในผ้า อย่างพวกของมีนม ยาอะไรพวกนี้ เพราะเราอยู่รู้ว่าในผ้ามันต้องมีทุกอย่าง เราก็กลัวว่าเค้าจะถูกชักชวนได้” (แม่น้องเอน, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2552)

และการที่แม่ของน้องเอนเลือกที่จะมาหาลูกสาวในวันเสาร์ - อาทิตย์จึงเป็นอีกเหตุหนึ่ง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า หากน้องเอนจะดื่มเหล้าหรือมีเพื่อนมีรุ่นพี่ในวงดนตรีที่มีพฤติกรรมไม่ดีนั้น อย่างน้อยแม่ของน้องเอนก็จะได้เห็นมาดูให้รู้ว่าลูกของตนมีพฤติกรรมเช่นไร โดยการมองดูจากเพื่อนร่วมวงดนตรีที่ทำงานร่วมกันนั้นมีพฤติกรรมไปในทางด้านที่ไม่ดีหรือไม่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจจะ

กลายเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่แม่ของเอนจะนำมาใช้ในการห้ามน้องเอนให้เลิกร้องเพลงกลางคืนก็เป็นได้ แต่เมื่อแม่ของน้องเอนได้พบกับเพื่อนร่วมวงดนตรีผู้ชายซึ่งเป็นรุ่นพี่ของเอนแล้วนั้น กล่าวได้ว่าเพื่อนร่วมวงดนตรีของเอนนั้น ล้วนแล้วแต่มีนิสัยใจคอที่ดี ไม่ได้มีความประพฤติที่เป็นไปในทางที่ไม่ดี หากแต่พบว่าพี่ ๆ ในวงดนตรีจะคอยดูแลน้องเอนเป็นอย่างดี กล่าวคือ เมื่อถึงเวลาหลังเลิกงาน พี่ ๆ ในวงดนตรีจะต้องนั่งรถไปส่งเอนถึงที่พักเป็นประจำ เหตุเพราะเป็นห่วงน้องเอนในเรื่องความปลอดภัยที่น้องเอนจะต้องนั่งรถแท็กซี่กลับบ้านเพียงคนเดียว ในเวลากลางคืน เหตุนี้เองจึงทำให้แม่ของน้องเอน รู้สึกสบายใจในระดับหนึ่งที่มีคนคอยดูแลน้องเอนให้แทนแม่ได้

และจากการที่น้องเอนเริ่มทำงานตั้งแต่เรียนชั้นปีที่ 1 นั้น ทำให้เอนไม่ต้องรบกวนทางบ้านในการส่งเงินให้ใช้ในแต่ละเดือน เพราะเอนจะเอารายได้จากการร้องเพลงนี้มาใช้แทนเงินจากที่บ้าน หากแต่จะมีการขอเงินก็คือ ในเรื่องของค่าเทอม และค่าที่พักบ้างในบางคราวเท่านั้น เหตุนี้เองจึงทำให้แม่ของน้องเอนรู้สึกภูมิใจที่ลูกของตนเองสามารถทำงานหาเลี้ยงตัวเองได้ตั้งแต่เรียนชั้นปีที่ 1 และเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ทางครอบครัวของเอนไม่ได้ห้ามในเรื่องงานร้องเพลงกลางคืนของเอนมากนัก หากไม่รวมถึงเรื่องของความเป็นห่วงในเรื่องทั่ว ๆ ไป

“แม่ว่าเค้าก็ไม่ได้ทำให้แม่ผิดหวังนะ คือเค้าทำงานตั้งแต่เรียนอยู่ปี 1 ปี 2 เค้าสามารถทำงานช่วยเหลือตัวเองได้ ซึ่งถ้าเอามาเปรียบเทียบกับลูกคนอื่น ถึงเค้าจบวิศวะมาเค้าก็ยังไม่มืงานทำ แบบยังขอเงินแม่ใช้อยู่ แต่ลูกเราเค้าทำงานได้แล้วตั้งแต่เรียนอยู่เลยนะ” (แม่น้องเอน, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2552)

จากการที่แม่ของน้องเอนได้ไปรู้ไปเห็นสถานที่ทำงานของน้องเอน จึงทำให้แม่รับรู้ความหมายของอาชีพร้องเพลงกลางคืนให้เป็นไปในทิศทางที่บวกมากขึ้น อาจเพราะแม่ของน้องเอนได้ไปรู้ไปเห็นไปเจอกับตาตัวเอง คือ การมีประสบการณ์ตรงในการไปนั่งดูน้องเอนร้องเพลงภายในคลับ ทำให้ภาพที่เคยมองหรือเห็นจากสื่อต่าง ๆ ที่กล่าวว่าคลับเป็นสถานที่ที่ไม่ดีนั้นเรียกได้ว่าการปรับเปลี่ยนมุมมองไปในทางที่ดีมากขึ้น และจากการที่มีคนแถวบ้านมาถามว่า แม่น้องเอนว่า “นี่ยังงี้ถึงให้ลูกเป็นนักร้อง” อาจกล่าวได้ว่าหากแม่น้องเอนไม่ได้มาดูมาพิสูจน์ถึงที่ก็อาจจะคิดมากกับคำถามแบบนี้ก็ได้ แต่แม่น้องเอนกลับตอบคำถามกับคนอื่น ๆ ได้ว่าลูกของตนเองทำอยู่ในร้านแบบไหน เป็นอย่างไร และสามารถที่จะอธิบายให้คนอื่นเข้าใจหรือมองไปในมุมมองแง่บวกมากขึ้น หรือกล่าวได้ว่าแม่น้องเอนกลายเป็น “สื่อบุคคล” ที่จะคอยบอกเล่าให้คนอื่นฟังถึงเรื่องภายในคลับได้เป็นอย่างดีคนหนึ่งเลยก็ว่าได้

คุณแม่ก็ได้ไปเห็นมาแล้ว มันก็ไม่ได้น่าเสียหายนะกับอาชีพนี้ คือมันแบบร้อง แล้วก็กลับ คือที่แม่ไปสัมผัสมาแล้วมันไม่มีอะไรน่าเสียหาย แต่ถ้าคนไม่ได้ไปเห็นไปรู้ ยิ่ง

หากเป็นแบบหัวโบราณหน่อยก็อาจจะคิดว่า เป็นภาพอย่างอื่น เช่น เป็นแบบคาเฟ่ ร้องตามห้องอาหาร แต่พอเราไปมาแล้วเราก็พยายามมาแก้ข่าวกับแถวบ้าน คือแถว บ้านเค้ารู้ว่าเ็นร้องเพลง เค้าก็มีแบบมาถามว่า “นี่ยังงี้ให้ลูกเป็นนักร้อง” เราก็ บอกเค้าว่ามันไม่ใช่นักร้องแบบนั้น (แม่น้องเ็น, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2552)

ในด้านการทำงานร้องเพลงนั้น น้องเ็นได้ร่วมวงกับรุ่นพี่ผู้ชายอีกสามคน นั่นคือ พี่หมื่นเล่นกีตาร์และร้องนำในฝ่ายชาย พี่แอ้นท์เล่นเบส และพี่กบมือกลองประจำวง ซึ่งเ็นเล่าว่า หลังจากที่ได้ออกจากวงของเพื่อนซึ่งเป็นการทำงานร้องเพลงในครั้งแรก ก็ได้ย้ายมาอยู่กับรุ่นพี่อีก วงหนึ่งก็จะมีนักร้องชาย 1 คน และนักร้องหญิง 2 คนซึ่งรวมเ็นด้วย แต่ทำได้ไม่นานก็ลาออกจาก วง จนมาถึงวงปัจจุบันของพี่หมื่นซึ่งน้องเ็นได้รู้จักกับพี่หมื่นเพราะ จากที่ตนเคยเรียนดนตรีใน มหาวิทยาลัยที่แรกนั้น พี่หมื่นเป็นรุ่นพี่ในคณะดนตรีจึงได้รู้จักกัน และพี่หมื่นได้ชวนให้เ็นเข้ามาร่วม วงดนตรีด้วยกัน

จากวันนั้นถึงวันนี้น้องเ็นได้ทำงานร้องเพลงกลางคืนร่วมกับวงปัจจุบันนี้มาเป็น เวลานานถึง 7-8 ปีแล้ว ซึ่งภายในวงมีการแบ่งหน้าที่ในการทำงานค่อนข้างชัดเจน กล่าวคือ 1. พี่แอ้นท์มือเบสจะเป็นคนหาสถานที่ หน้าที่นี้คือ จะติดต่อร้านต่าง ๆ ที่วงของตนเองสนใจ อาจจะติดต่อกับทางเจ้าของร้านโดยตรงเพื่อขอทำการอดิชั่นวงดนตรีของตนว่าเจ้าของร้านสนใจ ที่จะให้เล่นที่ร้านหรือไม่ หรืออาจจะติดต่อร้านต่าง ๆ จากการที่ได้รู้จักเพื่อน ๆ พี่ ๆ ซึ่งเป็น เครือข่ายของนักดนตรีกลางคืนด้วยกัน 2. พี่กบมือกลองจะมีหน้าที่หาเพลง หน้าที่นี้คือ การหา เพลงต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นเพลงใหม่ล่าสุดหรือเป็นเพลงเก่าที่ยังคงเป็นอมตะอยู่ มาให้เพื่อน ๆ ภายใน วงคอยฟังว่าจะเล่นหรือไม่ ซึ่งคนที่เป็นหลักในการตัดสินใจก็คือ 3. พี่หมื่น ซึ่งมีหน้าที่เลือกเพลง โดยหน้าที่ของพี่หมื่นนั้นจะเป็นคนที่คอยดูว่าเพลงไหนน่าเล่นที่ถือว่าผ่านคนฟังที่มาเที่ยวน่าจะชอบ และก็มีหน้าที่ในการนัดเพื่อนในวงซ้อมดนตรี ทั้งนี้ เ็นกล่าวว่า การซ้อมดนตรีของทางวงตนเอง นั้น จะซ้อมกันทุก ๆ วันเสาร์ เวลาประมาณ 5 โมงเย็น ถึง 2 ทุ่ม ภายในร้านผับแห่งหนึ่งซึ่งเปิดให้ นักดนตรีซ้อมฟรี โดยเวลาซ้อมนั้นต้องเป็นเวลาก่อนที่ร้านจะเปิด สิ่งนี้ก็เป็นการประหยัดเงินที่ทาง วงจะต้องช่วยกันออกหากจะต้องซ้อมที่ห้องซ้อมซึ่งต้องเสียเงินค่าซ้อมประมาณชั่วโมงละ 100-150 บาท ราคานั้นขึ้นอยู่กับสถานที่และความพร้อมของเครื่องเสียงภายในห้องซ้อม ส่วนหน้าที่ ของน้องเ็นภายในวงนั้น คือ การทำหน้าที่ร้องเพลงเพียงอย่างเดียว ซึ่งในที่นี้อาจกล่าวได้ว่าถึงแม้ น้องเ็นจะเคยทำงานด้านดนตรีและมีประสบการณ์ในการควบคุมวงดนตรีของตนเองมาก่อน แต่ ก็มิได้ทำให้เพื่อน ๆ ร่วมวงดนตรีมอบหมายหน้าที่ใดให้เธอ หากเพียงแต่มีแค่หน้าที่แบบให้ความ บันเทิงกับแขกที่มาเที่ยวหรือผู้ฟังเท่านั้น สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่าภายในวงดนตรีของน้องเ็นนั้น ได้มีการ

แบ่งงานกันทำตามเพศอย่างชัดเจน คือผู้ชายมีหน้าที่บริหารจัดการภายในวงดนตรี ซึ่งน้องเอนมีหน้าที่เน้นหนักไปทางด้านการบริการเท่านั้น แม้ว่าตัวน้องเอนเองครั้งหนึ่งก็เคยมีประสบการณ์การทำงานบริหารวงดนตรีของครอบครัวมาก่อนเหมือนกัน

กล่าวได้ว่าการทำงานร้องเพลงของน้องเอนนั้น ถึงแม้ว่าทางครอบครัวของเธอจะมีได้สนับสนุนอย่างเต็มที่แต่ในทางกลับกันก็ไม่ได้ขัดขวางแต่ประการใด หากแต่ในบางครั้งบางคราวก็แอบภูมิใจอยู่บ้างที่ลูกของตนเองสามารถที่จะทำงานรับผิดชอบตัวเองได้ในขณะที่ยังคงต้องเรียนหนังสือไปด้วย และการที่แม่ของน้องเอนได้ไปดูไปรู้ไปเห็นกับตาว่าสถานที่ที่น้องเอนทำงานนั้นเป็นเช่นไร เพื่อนร่วมวงเป็นเช่นไรนั้น ก็ทำให้แม่ของน้องเอนรู้สึกวางใจมากกว่าคำบอกเล่าจากปากของลูกซึ่งตนเองไม่ได้มาเห็น และในการก้าวเข้ามาสู่การร้องเพลงกลางคืนนั้น น้องเอนได้นำประสบการณ์ซึ่งติดตัวเธอมาจากการที่เคยเล่นดนตรีกับวงดนตรีของทางบ้านได้นำมาใช้ อย่างแรกคือการคุ้นชินกับเวที เพราะไม่ว่าจะต้องร้องที่ร้านผับแห่งใดก็ตามน้องเอนก็ยังคงมีบุคลิกที่เป็นตัวของตัวเอง คือ มีความเสชา ความไม่เขินอายเวลาที่อยู่บนเวที และการสั่งสมทุนวัฒนธรรมในด้านความรู้ความสามารถทางดนตรี ซึ่งน้องเอนได้สั่งสมสิ่งเหล่านี้มาตั้งแต่ในวัยเยาว์ อาจเพราะทั้งประสบการณ์และทุนวัฒนธรรมที่เอนสั่งสมมาจึงทำให้เอนเป็นที่ยอมรับในด้านความสามารถในการร้องเพลง ทั้งจากเพื่อนร่วมงานที่อยู่วงเดียวกันและเจ้าของผับที่เธอทำงานอยู่ โดยการยอมรับนี้จะอยู่ในรูปแบบของการที่วงดนตรีสามารถอยู่ร่วมงานกันได้เป็นเวลานานหลาย ๆ ปี โดยไม่คิดจะเปลี่ยนแปลงคนภายในวงออกแต่อย่างใด หรือในรูปแบบของการจ้างงานของเจ้าของผับซึ่งส่วนมากแล้ว หากเป็นวงปกติทั่ว ๆ ไป จะมีการเปลี่ยนแปลงโดยทางร้านอาจให้ออกหากอยู่นานเกิน 1 ปี แล้วยังไม่มียูกค้าประจำที่มาเพื่อฟังดนตรีของวงดังกล่าว ทางร้านก็จะพิจารณาให้ออกจากผับนั้น เพื่อทำให้ลูกค้าที่มาเที่ยวรู้สึกมีอะไรแปลกใหม่หรือรู้สึกว่าจะไม่เบื่อวงดนตรีวงนี้ แต่สำหรับวงดนตรีของน้องเอนนั้น สามารถที่จะเล่นในผับนั้น ๆ ได้นานเป็นเวลาถึง 2-3 ปี หรือบางร้านที่มีการขยายสาขาก็ยังคงให้วงน้องเอนได้ไปเล่นดนตรีในสาขาใหม่ของทางร้าน อาจเพราะวงของน้องเอนมีลูกค้าประจำหรือแขกประจำที่จะมาเพื่อฟังเธอร้องเพลงหรือมาเพื่อฟังดนตรีจากวงของเอนสิ่งนี้จึงทำให้เจ้าของผับยอมรับในความสามารถของน้องเอน

การปรับตัวสู่อาชีพการทำงานกลางวัน

จากการที่น้องเอนได้เริ่มทำงานร้องเพลงมาตั้งแต่เธออยู่ชั้นปีที่ 1 ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเธอเริ่มทำงานเร็วกว่าเพื่อน ๆ บางคนที่ร่วมเรียนด้วยกัน แต่เมื่อเธอทำงานร้องเพลงมาจนถึงการเรียนชั้นปีที่ 4 ทางครอบครัวของเอนจึงได้เริ่มตั้งคำถามกับน้องเอนว่า “เธอจะทำอาชีพร้อง

เพลงไปอีกนานไหม แล้วเธอไปร้องเพลงตามผับใครจะมาจริงใจกับเธอ” คำกล่าวนี้ มาจากแม่ของน้องเอน ซึ่งมองว่าเอนน่าจะหางานประจำทำเพราะคุ้มกันกว่าการทำงานร้องเพลงและการมองว่าคนที่เข้ามาหามาจีบลูกสาวของตนนั้น อาจจะได้คิดจริงจังอะไร เพราะมองว่าเป็นผู้หญิงกลางคืนอาจจะเป็นคนไม่ดีจึงได้คิดที่จะจริงจังด้วย และในการที่ครอบครัวของน้องเอน มีมายาคติในเรื่องของการทำงานด้านร้องเพลงกลางคืนว่าเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง เป็นอาชีพที่เป็นเป้าสายตาของเพศชาย และเมื่อผู้วิจัยได้ร่วมนั่งพูดคุยถึงสิ่งเหล่านี้กับน้องเอนว่าทางครอบครัวไม่เห็นด้วยถ้าจะยึดอาชีพนี้เป็นอาชีพหลักแล้วตัวเธอเองคิดเห็นอย่างไร และผู้วิจัยกลับได้พบว่าน้องเอนเองก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน โดยเอนคิดว่าตนเองก็คงไม่ได้ยึดอาชีพนี้ไปตลอด หากเพียงแค่นี้ที่อายยังไม่มากนักก็อยากที่จะทำงานร้องเพลงซึ่งเป็นงานที่ตนเองรักไปเรื่อย ๆ ก่อนที่จะหางานอย่างอื่นทำเป็นหลักเป็นแหล่ง

ครั้งแรกกับอาชีพการทำงานกลางวัน

ด้วยเหตุที่ได้กล่าวมาข้างต้น เมื่อน้องเอนมีโอกาสนี้จะได้ทำงานกลางวัน น้องเอนจึงได้ตัดสินใจที่จะลองทำงานกลางวันดูแต่ในเวลาเดียวกันก็ได้ทิ้งงานร้องเพลงกลางคืนไป เพราะยังคงเป็นสิ่งที่เอนรักและเวลาในการทำงานก็ไม่ได้ตรงกัน จึงสามารถที่จะทำงานทั้งสองอย่างควบคู่กันไปได้ โดยเริ่มแรกเอนเล่าว่า

“ทำงานที่ KTC เป็นพนักงานของธนาคารกรุงไทย มีหน้าที่รับชำระค่าบัตรเครดิต ทำบัตรเครดิต ตอบคำถามทุกคำถามที่ถูกคำถาม ตอนนั้นเรียนอยู่ปี 4 ทำได้ประมาณ 4-5 เดือนก็ออก เพราะเหนื่อยมากต้องทำงานทั้งกลางวันกลางคืน ไหนจะเรียนด้วยอีก” (น้องเอน, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

ทั้งนี้การที่ต้องทำงานควบคู่ไปกับการเรียนด้วยนี้ น้องเอนบอกว่าทางธนาคารจะมีตารางมาให้พนักงานดูก่อน 1 เดือนว่าเราจะขอยุติวันไหนบ้าง เราสามารถเลือกได้ถ้ามันตรงกับวันที่มีเรียน และช่วงที่น้องเอนเข้าทำงานที่ธนาคารแห่งนี้ในช่วงของภาคการเรียนช่วงปลาย ๆ ปีที่ 4 และมีการเรียนต่อภาคฤดูร้อน ดังนั้นวิชาเรียนจึงมีไม่มาก น้องเอนจึงสามารถทำงานได้ แต่สาเหตุที่น้องเอนลาออก อาจเพราะช่วงนั้นเป็นช่วงที่เอนทำงานกลางวันต้องเข้างานเวลาประมาณ 10 โมงเช้า และเลิกงานเวลา 5 โมงเย็น ซึ่งเอนเล่าว่าทำงานเสร็จก็ต้องรีบกลับบ้านมาอาบน้ำ กินข้าว แล้วก็แต่งตัวไปทำงานร้องเพลงกลางคืนต่อซึ่งงานร้องเพลงก็เลิกงานประมาณตี 1 ถึง 2 กว่า จะกลับบ้านมานอนก็เกือบตี 3 ต้องตื่นเข้าไปทำงานอีก เป็นอย่างนี้เรื่อย ๆ จนเธอรู้สึกเหนื่อยมาก ไม่มีเวลาพักผ่อนและตัวเองก็ไม่มีสมรรถภาพในการทำงานกลางวัน และอีกเหตุผลหนึ่ง คือ

การทำงานกลางวันนั้นต้องทำทั้งวัน วันละ 7 ชั่วโมง แต่ได้รายได้เพียง 8,000-9,000 บาท ซึ่งเมื่อน้องเอนนำมาเปรียบเทียบกับการทำงานร้องเพลงกลางคืนของตนเองแล้ว งานร้องเพลงกลางคืนเป็นงานที่สามารถสร้างรายได้ที่ดีได้มากพอควร ซึ่งช่วงเวลานั้นวงดนตรีของน้องเอนรับงานอยู่ที่ราคา 700-800 บาทต่อการเล่นดนตรีเพียงชั่วโมงครึ่งต่อหนึ่งร้าน และภายในหนึ่งคืนบางครั้งก็สามารถไปเล่นได้ถึง 3 ร้านด้วยกัน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าปัจจัยด้านรายได้นี่เองที่ทำให้น้องเอนเห็นว่าการที่ตนทำงานร้องเพลงนั้นสามารถสร้างรายได้ที่ดีให้แก่ตนเองมากกว่าการทำงานกลางวันซึ่งเป็นงานที่ตนไม่ได้รับรักไม่ได้ชอบ และไม่ได้เรียนมาทางด้านนี้ด้วยซ้ำไป เอนจึงได้หันกลับมาทำงานร้องเพลงเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

แต่หลังจากที่น้องเอนเรียนจบปริญญาตรีมาได้ไม่นาน น้องเอนก็ต้องเผชิญกับคำถามของแม่ว่าทำไมเธอถึงยังร้องเพลงอยู่ได้ ไม่ไปหางานกลางวันทำที่มั่นคงกว่านี้ อันแสดงถึงการที่น้องเอนต้องต่อรองกับทางครอบครัวของตนเองเป็นระยะ ๆ โดยน้องเอนกล่าวกับผู้วิจัยว่า เธอได้สนองความต้องการของแม่ด้วยการกลับไปทำงานกลางวันอีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้เธอได้ทำงานในบริษัทที่ใหญ่ขึ้นและเป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกว่าจะลองตั้งใจทำดูอย่างเป็นจริงเป็นจัง เอนได้เริ่มต้นทำงานครั้งใหม่กับบริษัท Bangkok Airways โดยทำงานในตำแหน่งฝ่ายบุคคล และมีหน้าที่ดูแลในส่วนของพนักงานทั้งแม่บ้าน รปภ. พนักงานที่อยู่ภาคพื้นดินหรือที่เรียกว่าพนักงาน Ground ซึ่งทำงานอยู่ที่สนามบินดอนเมือง โดยน้องเอนได้เล่าขั้นตอนในการทำงานของตนให้ผู้วิจัยฟังว่า

เอนทำงานที่ Bangkok Airways เป็นฝ่ายบุคคลซึ่งดูแลพวกแม่บ้าน รปภ. และพนักงาน Ground ที่อยู่ที่สายการบิน คือเราจะเช็ควันที่เค้ามาทำงาน จ่ายเงินเดือนให้เค้า ดูแลพนักงานที่เข้าใหม่ ทำพวกประกันสังคมให้ คอยเช็คอุปกรณ์ภายในอาคาร ห้องน้ำว่าของอะไรหมดบ้างเราต้องติดต่อกับบริษัทอื่น ๆ คือเป็นงานที่ทำทุกอย่างเลยฟี แบบโอ้ว...ทำทุกอย่างเลย (ก) ไม่ได้เรียนมา ทำไมต้องมาทำงานหนักขนาดนี้ เชื่อกันว่าทำงานทั้งวัน เงินเดือนได้ครึ่งหนึ่งกับที่เราร้องเพลงกลางคืนนะฟี คือ ได้เงินเดือน 9,000 บาท หักประกันสังคมอีกประมาณ 300 กว่าบาทได้จริง ๆ ประมาณ 8,000 กว่าบาท แล้วคือ ทำงานต้องถึงออฟฟิศ 7.30 น. เข้าเลย แล้วกว่าจะกลับก็ 5 โมงครึ่ง พอกลับมาก็ต้องรีบแต่งตัวอาบน้ำ ออกไปร้องเพลง ร้องเพลงเสร็จกลับมาอีกทีก็ตี 1 ตี 2 ก็ต้องกลับมาหลับ ๆ ๆ แล้วต้องตื่นเพื่อไปให้ถึงออฟฟิศ 7.30 น. แล้วมันเป็นอย่างนี้อยู่ 3 เดือน แล้วเค้าบอกว่าจะให้เราไปอยู่สุวรรณภูมิ คือช่วงนั้นที่นั่นจะเปิดทำการ และเค้าจะเลื่อนตำแหน่งให้ เพิ่มเงินเดือนให้ด้วย คือตอนแรกเราชื่อเราอยู่ในบริษัทย่อยของ Bangkok Airways ที่นี้เค้าจะเลื่อนให้เราไปอยู่

Bangkok Airways อย่างเต็มตัวเลย มีป้ายพนักงานแบบเท่ ๆ เลย ไปอยู่สนามบินสุวรรณภูมิ ไปดูแลพนักงานที่นั่น เป็นใจใหญ่โตเลย เราเลยขอเวลาคิดว่าเอาไงดี (น้องเ็น, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

น้องเ็นได้ใช้เวลาในการตัดสินใจว่าตนเองจะเลือกที่จะทำงานกลางวัน คืองานที่ Bangkok Airways ซึ่งเป็นงานที่ดูมั่นคง มีความก้าวหน้าในตำแหน่งและกล่าวได้ว่าเป็นงานที่น่าเชื่อถือ เหตุเพราะเป็นงานประจำซึ่งมีรายได้ที่มั่นคงและมีสวัสดิการให้กับพนักงานภายในองค์กร และภาพลักษณ์ขององค์กรนั้นก็ถือว่าน่าเชื่อถือ เป็นองค์กรที่มั่นคง เป็นบริษัทการบินซึ่งเป็นที่รู้จักของคนในสังคมไทยอยู่แล้ว จึงถือได้ว่าเป็นอีกหนึ่งบริษัทที่เกี่ยวกับการบินซึ่งนำร่วมงานด้วยเป็นอย่างดี แต่ใจหนึ่งของน้องเ็นก็ยังคงอยู่กับการทำงานร้องเพลงกลางคืน อาจเพราะงานร้องเพลงนี้เป็นงานที่เ็นทำมาตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ และเ็นมักจะกล่าวอยู่เสมอว่าเป็นสิ่งที่ตนเองรักตนเองชอบ และไม่คิดจะทิ้งงานดังกล่าวนี้ เนื่องจากงานร้องเพลงเป็นงานที่น้องเ็นได้เลือกเอง แต่งานกลางวันกลับเป็นงานที่ต้องทำเพราะอยากให้ทางครอบครัวสบายใจ ซึ่งในช่วงนี้เองที่น้องเ็นเกิดความรู้สึกสองจิตสองใจที่ว่างานหนึ่งก็ดูมั่นคงและอีกงานหนึ่งก็ทำมานานจนเรียกว่าเหมือนจะการเป็นกิจวัตรประจำวันที่จะต้องออกไปทำงานร้องเพลง และเหตุผลที่ต้องเลือกงานหนึ่งงานใดนั้นเกิดจากการที่ต้องทำงานทั้งเวลากลางวันและเวลากลางคืนจึงทำให้น้องเ็นไม่มีเวลาที่จะพักผ่อน ทำให้รู้สึกว่าร่างกายอ่อนแอ สุขภาพทรุดโทรม และรู้สึกว่าทำงานแล้วไม่มีประสิทธิภาพดังนั้นจึงตัดสินใจที่จะเลือกทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเมื่อถึงเวลาที่ต้องตัดสินใจนั้น น้องเ็นได้กล่าวกับผู้วิจัยว่า ตนเองนั้นเลือกที่จะทำงานร้องเพลงกลางคืนต่อไป เหตุเพราะคิดว่าเป็นตัวเองมากที่สุด และเป็นงานที่ทำแล้วรู้สึกว่าร่าเริง สนุกกับงาน และที่สำคัญก็คือ เรื่องรายได้ซึ่งไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่า รายได้จากการทำงานร้องเพลงนั้นเป็นรายได้ที่ดีมาก คือในหนึ่งคืนหากทำงานสัก 2 ร้าน ร้องเพลงร้านละชั่วโมงครึ่ง ได้เงินถึง 800 บาทซึ่งวันหนึ่งทำ 2 ร้านก็ได้เงินคืนละ 1,600 บาท และหากคิดเป็นรายเดือน ก็ได้เงินไม่ต่ำกว่า 20,000 บาท แต่น้องเ็นก็ทราบดีว่ารายได้ในการร้องเพลงนั้นจะไม่แน่นอนตายตัว เธอจึงมีอีกงานหนึ่งที่เรียกว่า ก็ยังคงเกี่ยวข้องกับดนตรี นั่นคือ อาชีพครูสอนร้องเพลง ซึ่งเป็นงานที่สามารถทำได้ในเวลากลางวันและเป็นงานที่เธอเคยทำเป็นอาชีพเสริมอย่างหนึ่งมาแล้ว เมื่อครั้งที่เธอเรียนอยู่ชั้นปีที่3 เอกดนตรี ในระดับปริญญาตรี

เรียนร้องเพลงกับครูเ็น และการลาออกจากวงดนตรี

กล่าวได้ว่าหลังจากที่เ็นได้ลาออกจากงานกลางวันที่ทำกับบริษัท Bangkok Airways นั้น เ็นก็ทำแต่งานร้องเพลงกลางคืน หรือบางครั้งก็มีการรับทำงานพิเศษ คือการสอน

ร้องเพลงอยู่บ้างในบางครั้ง แต่ก็ไม่ได้จริงจังมากมาย จนหลังจากผ่านไปหนึ่งปี น้องเอนเริ่มที่จะสนใจสอนร้องเพลงอย่างเป็นจริงเป็นจัง อาจเพราะเอนมองว่างานสอนร้องเพลงนี้เป็นอีกงานหนึ่งที่ยังคงไม่หนีจากเสียงดนตรีไปมากนัก และประกอบกับช่วงเวลานั้น น้องเอนเริ่มที่จะรู้สึกว่าคุณเองอึดตัวในด้านการร้องเพลงกลางคืน จึงเริ่มมองหางานที่ตนเองเคยทำและก็ได้ทำได้ดีในระดับหนึ่ง งานสอนร้องเพลงจึงเป็นอีกงานหนึ่งที่น้องเอนเลือก แต่ในขณะเดียวกันงานร้องเพลงกลางคืนของเอนยังคงทำอยู่ หากเพียงแต่ว่าตนเองรู้สึกล้าและประกอบกับเอนเริ่มมีอาการทางเส้นเสียง เช่น อาการเสียงแหบ เสียงไม่ใสเหมือนเดิม เอนจึงเริ่มมองหาอาชีพอื่นรองรับ

เอนเล่าว่าช่วงที่สอนร้องเพลง ประมาณปี 2550 นั้น เป็นช่วงประมาณปิดเทอมใหญ่ คือช่วงประมาณเดือนเมษายน ตนได้เริ่มสอนร้องเพลงซึ่งสอนหนักมาก คือ น้องเอนต้องสอนทุกวัน ยกเว้นวันจันทร์ซึ่งเป็นวันหยุดของทางโรงเรียน โดยตนเองจะสอนอยู่สองที่คือ ที่โรงเรียนดนตรีสยามกลการ และที่โรงเรียนดนตรียามาฮา ซึ่งน้องเอนกล่าวว่าช่วงนั้นตนเองเรียกได้ว่า เป็นครูเต็มตัว เพราะทำงานทุกวันโดยในวันธรรมดานั้น เริ่มสอนตอนบ่าย 3 โมงถึง 2 ทุ่ม ส่วนวันเสาร์-อาทิตย์นั้น เริ่มสอน 10 โมงเช้า ถึง 5 โมงเย็น โดยจะสอนในหนึ่งห้องเรียนจะมีเด็กประมาณ 4-5 คนและรายได้ก็นับว่าดี เพราะหากสอนเด็กชั้นพื้นฐานนั้น จะได้ 110 บาทต่อรายคน ดังนั้น ในช่วงนั้นน้องเอนจึงรู้สึกว่าการทำงานสอนร้องเพลงนั้นก็เป็งานที่สนุกดี และตนเองก็ “บ้าสอน” มาก เพราะรับงานทุกวันและทำถึง 2 โรงเรียนด้วยกัน

ส่วนหนึ่งที่น้องเอนเริ่มที่จะสอนร้องเพลงอย่างจริงจังนั้น อย่างที่ได้กล่าวไปแล้วในข้างต้นนั้นคือ น้องเอนเริ่มรู้สึกอึดตัวในการร้องเพลง อาจเพราะในช่วงนั้นเป็นช่วงที่มีงานร้องเพลงค่อนข้างมากแทบจะทำทุกวัน บางวันก็ทำถึง 2-3 ที่ ดังนั้นเมื่อทำงานมาก ๆ ต้องร้องเพลงหลายร้าน ซึ่งเพลงไหนที่กำลังเป็นที่นิยมย่อมต้องนำมาร้องนำมาเล่น ในคืนหนึ่ง ๆ อาจจะต้องร้องเพลงที่ร้องไปแล้วเมื่อร้านก่อนหน้านี้ซ้ำอีกครั้ง หรือบางทีก็มีหลายต่อหลายเพลงที่ต้องร้องซ้ำ ๆ ภายในหนึ่งคืน หากแต่เป็นเพียงคนละร้านเท่านั้น และเมื่อมาถึงจุดนี้ความรู้สึกของน้องเอนได้เริ่มเปลี่ยน เพราะเธอคิดว่าตัวเองเริ่มไม่ค่อยสนุกกับงาน และงานก็มีมากจนการร้องเพลงที่ต้องใช้ความรู้สึกใส่ไปในบทเพลงเริ่มจะกลายเป็นตัวเพลงคือ เป็นเหมือน “เครื่องจักรเป็นตู้เพลงที่หยอดเหรียญแล้วเสียงเพลงก็มา” มากกว่าความเป็นศิลปะคือ การใช้อารมณ์สื่อสารในการร้องเพลง

และเมื่อมาถึงจุดพลิกผันในชีวิตการร้องเพลงของน้องเอน เพราะเมื่อเริ่มเปิดการร้องเพลงและอาการของเส้นเสียงที่อักเสบก็เริ่มเพิ่มมากขึ้น ถึงขั้นที่มีอยู่ช่วงหนึ่งน้องเอนเสียงแหบหายไป จนต้องทำการรักษาและวิธีที่จะรักษาที่ดีที่สุดคือ การที่น้องเอนต้องพักเสียง ในที่นี้คือการหยุดพักร้องเพลง เพราะการร้องเพลงทุกคืนของน้องเอนนั้นมีการใช้เสียงอย่างหนัก ติดต่อกันใน

เวลาหลายชั่วโมงและการที่ต้องทำงานในสถานที่ซึ่งมีการสูบบุหรี่ยิ่งทำให้น้องเอนเกิดอาการแพ้ ควันบุหรี่ ทำให้มีอาการระคายเคืองเป็นประจำ แต่สิ่งนี้ก็ไม่ได้เท่ากับการที่เอนได้เกิดปัญหากับพี่ ๆ ในวงดนตรี โดยเอนเล่าว่า

จริง ๆ ช่วงนั้นติดแฟนด้วย คือแฟนเป็นเจ้าของร้านผับอยู่ทีหนึ่งแล้วมีอยู่วันหนึ่งเราก็บอกกับพี่ ๆ ที่วงว่าเราขอทำงานแค่ร้านเดียวนะคือทำตอน 3 ทุ่มครึ่ง เลิกประมาณ 5 ทุ่ม ส่วนอีกร้านหนึ่งเป็นรอบดึกเราไม่ยอมทำแล้ว เพราะกว่าจะกลับถึงบ้านก็ประมาณตี 2 กว่าจะได้นอนอีก คือ ช่วงนั้นก็เริ่มสอนร้องเพลงเป็นเรื่องเป็นราวจึงบอกพี่ ๆ ที่วง คำก็เข้าใจได้ ๆ ไม่ต้องไปเล่นก็ได้พี่เข้าใจ แต่วันนั้นเรากลับไม่ได้กลับบ้านแต่ไปร้านแฟนแล้วบังเอิญมีเพื่อน ๆ คำมาเที่ยว คือ ที่ชั้นสองของร้านเป็นห้องอัดเสียงเล็ก ๆ ก็เลยมีการอยู่กันต่อกับเพื่อน ๆ คำร้องเพลงคาราโอเกะกันจนเช้า แล้วช่วงนั้นเว็บไซต์ Hi5 กำลังมาแรงไงพี่ เพื่อนคำก็เข้ามาเขียนถึงเราว่าเมื่อคืนสนุกมากเลยนะคะเอน ร้องเพลงกันจนเช้าเลย แค่นั้นแหละพี่ที่วงก็เข้าไปเห็น เลยถามว่า “ไหนบอกว่าเหนื่อยอยากกลับบ้านไปนอนง” เราก็คือช่วงนั้นเป็นแบบคนไม่ยอมรับความจริงเท่าไรมีปัญหาที่เคยหนี ด้วยการที่ส่งข้อความไปบอกพี่ ๆ คำว่า “พี่ ขอโทษนะคืนนี้คงไม่ได้ไปร้องแล้ว เอนขอลาออกจากวง” ก็เลยลาออกมา ทำงานสอนร้องเพลงอย่างเดียว” (น้องเอน, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่าเนื่องจากหลาย ๆ สาเหตุที่ทำให้น้องเอนลาออกจากวงดนตรี และได้หยุดร้องเพลง ซึ่งไม่ว่าจะเป็นสาเหตุจากสุขภาพที่เริ่มจะแย่ลง และส่งผลต่อคุณภาพเสียงที่เริ่มจะแย่ตามไปด้วย และจากสาเหตุที่พี่ ๆ ในวงได้ไปเห็นข้อความในเว็บไซต์ Hi5 ของน้องเอน ซึ่งมีเพื่อน ๆ เข้ามาเขียนไว้ในวันที่เธอบอกพี่ ๆ ในวงว่าเหนื่อยอยากจะทำฟ่อนแต่จริง ๆ กลับไปเที่ยวต่อ แต่สิ่งเหล่านี้ก็ยังไม่เห็นเหตุผลมากพอกับความรู้สึกที่เอนเริ่มอึดอัดเพราะการร้องเพลงที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งหากมองว่าเอนน่าจะดีใจเสียอีกที่มีงานทำเยอะ ๆ มีร้านจ้างให้ร้องเยอะ ๆ ย่อมนำมาซึ่งรายได้ที่ดีตาไปด้วย แต่น้องเอนกลับคิดว่าตนเองทำงานร้องเพลงอย่างศิลปินแบบศิลปะไม่ใช่ “เครื่องจักรตู้เพลงหยอดเหรียญที่มีคนหยอดเยอะเท่าไรยิ่งดี” เพราะหากยังทำงานร้องเพลงมากเท่าไรก็เริ่มเบื่อกว่าที่จะต้องสร้างบรรยากาศหรือคำที่พูดติดปากของคนเล่นดนตรีก็คือ การต้องมานั่ง “build อารมณ์” ให้แขกสนุกด้วย ซึ่งเอนบอกว่าบางครั้งมันก็เป็นเรื่องที่ยากอยู่ เพราะหากต้องทำทุกวัน วันละ 2-3 ร้าน มันก็เหนื่อยมากที่ต้องคอยสร้างบรรยากาศแบบนั้นในทุก ๆ วัน

หลังจากที่น้องเอนหยุดร้องเพลงกลางคืนแล้วนั้น น้องเอนได้ทำงานเป็นครูสอนร้องเพลงชนิดที่เรียกว่าเป็น ครูเอนอย่างเต็มตัว และอาการเส้นเสียงอักเสบของเธอก็เริ่มดีขึ้นมาเป็น

ลำดับ โดยในช่วงที่เอนได้สอนร้องเพลงนั้น เอนกล่าวว่างานนี้กล่าวได้ว่า เป็นงานหลักของเธอและก็เป็นงานที่สามารถสร้างรายได้ที่เลี้ยงตัวเธอเองได้อย่างสบายและมีเงินที่จะใช้ผ่อนรถได้เหมือนตอนทำงานร้องเพลง ซึ่งเอนมีรายได้จากการสอนร้องเพลงถึง 20,000 กว่าบาท ซึ่งเป็นจำนวนเงินที่ไม่น้อยเลย ช่วงนี้เอนจึงใช้ชีวิตแบบคนที่ทำงานกลางวันโดยทั่ว ๆ ไป คือตื่นเช้ามาทำงานกลางวัน ตอนเย็นเลิกงาน กลับห้องมาทำโน่นนี่ แล้วก็เข้านอนแต่หัวค่ำ สิ่งนี้เรียกได้ว่า เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของน้องเอนเป็นอย่างมาก เพราะเอนต้องนอนเกือบเข้านานหลายปีแล้วในช่วงแรก ๆ จึงต้องมีการปรับตัวอยู่พอสมควร

แต่สิ่งเหล่านี้ก็เกิดขึ้นได้ไม่นาน เพราะเอนเริ่มรู้สึกตัวว่าเหมือนมีบางสิ่งที่ขาดหายไป ในชีวิตของเธอ เอนจึงออกไปเที่ยวตามผับที่ตนเองเคยร้องเพลง และในการออกมาเที่ยวครั้งนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งหนึ่งในชีวิตของเธอ เอนอธิบายว่า

“คือ พอสอนไปนาน ๆ มันเหมือนรู้สึกเบื่ออีกแล้ว คือมันรู้สึกไม่ใช่ใจพี่ คือทุกที่กลางคืนเราต้องออกไปทำงาน ไปเจอเพื่อน ๆ พี่ ๆ สนุกสนานเฮฮา แต่มันไม่ใช่ กลับมาจากที่สอนอยู่ห้องกันนอน เรารู้สึกว่าชีวิตชีวาของเราหายไป เลยออกไปเที่ยว ไปร้านที่เราเคยร้องเพลง” (น้องเอน, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

จากข้างต้นที่น้องเอนรู้สึกว่าชีวิตชีวาของตนหายไปนั้น อาจเพราะการที่น้องเอนทำงานด้านการร้องเพลงมาตั้งแต่วัยเด็ก ซึ่งกล่าวได้ว่า หากจะให้ทิ้งการร้องเพลงไปแล้วนั้น ก็คงเหมือนกับว่าบางสิ่งบางอย่างในชีวิตของน้องเอนนั้นได้หายไปก็เป็นได้

การกลับมาตามเสียงของหัวใจ

อีกครั้งกับการกลับมาสู่อาชีพร้องเพลงกลางคืน

ภายหลังจากการที่น้องเอนได้หยุดร้องเพลงกลางคืนไปนั้น เธอได้เลือกที่จะทำงานสอนร้องเพลงไปได้ในช่วงใหญ่ ๆ ช่วงหนึ่ง คือประมาณครึ่งปี แต่สิ่งที่เอนเริ่มรู้สึกคือ ความคิดถึงถึงสิ่งที่ตนรัก ตนทำมานานและเหมือนจะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต อาจเพราะน้องเอนทำงานร้องเพลงเล่นดนตรีมาตั้งแต่ยังเด็ก และในการเล่นดนตรี ร้องเพลงนั้นย่อมจะได้พบผู้คนมากมายหลากหลาย แต่เมื่อเธอได้ทำงานเป็นครูสอนร้องเพลงนั้นโดยส่วนใหญ่แล้วชีวิตในช่วงนั้นของเอนก็จะเจอแต่เพื่อนร่วมงานเพียงไม่กี่คนและไม่ได้รู้จักสนิทสนมเท่าไร หรือการได้เจอนักเรียนที่สอนซึ่งก็ล้วนแล้วแต่เป็นเด็ก ๆ ไม่ค่อยจะมีคนในรุ่นเดียวกันสักเท่าไร ทำให้น้องเอนคิดถึงบรรยากาศที่ตัวเองอยู่ภายในวงดนตรีและมีลูกค้าประจำบ้างที่เข้ามาคุยมาทักทายกัน ซึ่งเอนให้เหตุผลว่า ชีวิตตนเริ่ม

ขาดสี่สัน ดังนั้นน้องเอนจึงได้ออกไปเที่ยวกลางคืนยังผับที่ตนเองเคยร้องเพลง ซึ่งในวันนั้นที่เธอไปก็มีโอกาสได้ไปเจอกับพี่ ๆ ในวงเก่าที่เอนขอลาออกมา เอนจึงได้เดินเข้าไปทักทายพี่ ๆ ในวงและได้ขอโทษสิ่งที่เธอทำไว้ ซึ่งพี่ ๆ ก็ไม่ได้ว่าอะไร หากแต่ตักเตือนเธอว่าอย่าไปทำอย่างนี้กับใครอีกพี่ ๆ ไม่โกรธหรอก และการเข้าไปในผับแห่งนี้อีกครั้งทำให้น้องเอนได้พบกับผู้จัดการของร้านที่เข้ามาทักทายพูดคุยด้วย และจากจุดนี้เองที่ทำให้เธอต้องพบกับความประหลาดใจ

คือเราเข้าไปคุยกับผู้จัดการร้าน ซึ่งร้านนี้ตอนเราเล่นเป็นยุคเฟื่องฟูมากของเรา คือแขกเต็มร้านแขกติดเอนกระจาย (ในที่นี้ คือมีแขกมาถามหาถึงวงดนตรีนี้ และถามหาถึงนักร้องประจำวง เพราะขึ้นชื่อในการร้องเพลงของน้องเอน) พี่ผู้จัดการร้านเค้าก็บอกว่า “เอนจะมาร้องอีกมั๊ย แยกมาถามหานะ” เราเลยบอกพี่เค้าไปว่า อย่าถามอย่างนี้เลยพี่ ถ้าถามแล้วเดี๋ยวอยากอีก เราก็บอกว่ามันอยู่ที่พวกพี่ ๆ ที่วงเค้าว่าอยากให้เอนมาร้องอีกมั๊ย (น้องเอน, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

ในช่วงที่น้องเอนออกไปจากวงดนตรีนั้น พวกพี่ ๆ ที่วงจึงต้องหานักร้องหญิงคนใหม่เข้ามาแทนเอนเพื่อที่จะยังคงเล่นดนตรีต่อไปในร้านเดิมที่เคยเล่น แต่ถ้าถามถึงใจลึก ๆ แล้วนั้น พี่ ๆ ในวงดนตรีของเอนค่อนข้างที่จะเสียดายที่เอนออกจากวง เหตุเพราะการที่ร่วมเล่นดนตรีมาด้วยกันเป็นเวลานานแล้วนั้น ทำให้ไม่ต้องปรับตัวอะไรกันมากและในการเล่นก็เรียกได้ว่า “เข้าขา” กันดี จะรับส่งมุขบนเวทีก็เป็นที่เข้าใจกัน

และหลังจากที่เอนได้กลับมาจากที่เธอไปผับที่เคยทำงานมานั้น ในช่วงเช้าของอีกวันก็มีโทรศัพท์มาจากพี่คนหนึ่งในวง โดยถามน้องเอนเพียงประโยคเดียวว่า “ขอคำเดียว...มึงจะกลับมาร้องมั๊ย” ซึ่งน้องเอนเล่าว่า เธอตอบไปโดยไม่ต้องคิดเลยว่า “โอเค ๆ ตกลง” และนับจากวันนั้นถึงกระทั่งถึงวันนี้เอนก็ยังคงทำงานร่วมกับวงดนตรีของพี่ ๆ เช่นเดิม และในช่วงหลัง ๆ น้องเอนก็ไม่ได้รับงานสอนที่เคยทำอีกแล้ว เพราะเธอบอกว่าเธอเลือก (อีกครั้ง) ที่จะกลับมาทำงานร้องเพลงกลางคืนเพียงอย่างเดียว

จากข้างต้นกล่าวได้ว่า จากการที่น้องเอนได้พยายามที่จะค้นหาตัวตนของตัวเอง โดยการพยายามลองทำงานในหลาย ๆ แบบ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นงานธนาคาร งานฝ่ายบุคคล หรืองานที่เกี่ยวข้องกับดนตรี คืองานสอนร้องเพลงนั้น เอนกลับพบว่าจริง ๆ แล้วตนเองพอใจและเหมาะสมกับงานที่ตัวเองทำมาตั้งแต่ในวัยเด็ก ซึ่งเป็นงานที่เหมาะสมกับตัวเองมากที่สุดก็ว่าได้ นั่นคือการร้องเพลงกลางคืน ซึ่งอาจเป็นเพราะการเพาะบ่มของทางครอบครัวที่ส่งเสริมทางด้านดนตรีให้แก่เอนตั้งแต่วัยเด็กและการที่เอนอยู่ในสายงานอาชีพนี้มานานจึงทำให้รู้สึกว่ามันคุ้นเคยกับสิ่งนี้มากกว่าการที่ต้องทำงานอย่างอื่น เพราะงานอาชีพอื่นนั้นถือได้ว่าเป็นสิ่งใหม่เป็นการเริ่มต้นใน

เรื่องใหม่ๆที่ไม่เคยทำ ดังนั้นย่อมมีบางอย่างที่น้องเอนต้องเปลี่ยนแปลงอยู่บ้างไม่มากก็น้อย เช่น ตอนเริ่มแรกที่ต้องทำงานกลางวัน น้องเอนก็ต้องตื่นเช้าเพื่อไปทำงาน ซึ่งเมื่อก่อนสามารถที่จะนอนตื่นสายได้ เพราะในช่วงกลางวันหากไม่มีเรียนก็ไม่ได้มีกิจกรรมอย่างอื่นที่ต้องทำแต่อย่างใด

ตารางที่ 5.1

ตารางงานร้องเพลงกลางคืนตามฉบับต่าง ๆ ของน้องเอน

วันจันทร์	ร้าน Zu เวลา 23.00 - 00.30 น.
วันอังคาร	ว่าง
วันพุธ	ร้าน Lake Sea เวลา 00.00 - 01.30 น.
วันพฤหัสบดี	ร้าน Monly เวลา 23.30 - 01.00 น.
วันศุกร์	- ร้าน Wine Bridge เวลา 21.30-23.30 น. - ร้าน Monly เวลา 00.30-01.30 น.
วันเสาร์	- ร้าน Wine Bridge เวลา 21.30-23.30 - ร้าน Monly เวลา 00.30-01.30 น.
วันอาทิตย์	ว่าง

ร้านทั้งหมดที่น้องเอนร้องเพลงนั้น จะต้องทำการเข้าไปขอขอดิฉันกับทางร้านทั้งหมด และร้านWine Bridge ร้าน Monly นั้นเป็นร้านที่วงของน้องเอนทำงานอยู่ภายในร้าน ไม่ต่ำกว่าหนึ่งปี หรือสองปี ซึ่งถือนานพอควรที่ทางร้านไม่ได้เปลี่ยนวงดนตรีของเอนออก อาจเพราะน้องเอนมีลูกค้าหรือแฟนประจำ ที่จะมาเที่ยวเฉพาะหรือมาดูแบบเจาะจงว่าต้องเป็นวงดนตรีวงนี้เท่านั้น ดังนั้นสิ่งนี้จึงเป็นเครื่องต่อรองกับทางร้านได้เป็นอย่างดีว่าวงของพวกตนสามารถที่จะเรียกแขกประจำให้กับทางร้านได้อย่างแน่นอน หากทางร้านยังคงจ้างพวกเธอต่อไป

Wine Bridge : ร้านแหล่งรวมเหล่าไฮโซ

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาสถานที่ซึ่งเป็นที่ที่กลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัยทำงานนั้นคือ สถานบันเทิงหรือผับ ซึ่งผับที่กลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัยทำงานนั้นคือ ร้าน Wine Bridge หรือจะเรียกอีกอย่างว่าเป็น “ร้านแหล่งรวมเหล่าไฮโซ” เหตุที่เรียกเช่นนั้นเพราะแขกที่มา

เที่ยวภายในร้านนั้น ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นกลุ่มคนชนชั้นกลางขึ้นไป และจากข้อความในอินเทอร์เน็ตที่กล่าวว่า “ร้านแห่งนี้เป็นที่รวมเหล่าสาว ๆ หนู ๆ ไฮโซ หนู ๆ ทั้งนั้น” Wine Bridge นั้นกล่าวได้ว่าการแบ่งสถานภาพทางชนชั้นในสังคม (social class) ที่แตกต่างกัน โดยการที่ขับต่าง ๆ นั้น จะเน้นให้เห็นถึงความแตกต่างของร้านของตนกับร้านอื่น ๆ ซึ่งอาจจะเน้นจากดนตรีหรืออาจจะเน้นที่การตกแต่งร้านให้หรูหรา หรือธรรมดาทั่วไป สิ่งเหล่านี้เรียกได้ว่าเป็นการแบ่งชนชั้นของขับและเป็นการคัดหรือเลือกลูกค้าที่จะมาเที่ยวมาใช้บริการกับทางร้านว่า ร้านนั้นต้องการลูกค้าแบบไหน กลุ่มใด รสนิยมอย่างไร

จากการที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้จัดการร้านและหุ้นส่วนของร้าน นั่นคือ พี่จู่ พี่ชายที่ใจดีอีกคนหนึ่งที่เคยตอบในทุกคำถามของผู้วิจัยเป็นอย่างดี โดยพี่จู่เล่าว่า ร้านแห่งนี้ เปิดมาได้ประมาณ 2 ปี แต่ก็มีเปิดลองดูก่อนหน้านี้ประมาณเกือบ ๆ 6 เดือน และหากถามถึงเอกลักษณ์ของร้านนี้พี่จู่เล่าว่า

ร้านนี้อยากให้ทุกคนที่มารู้สึกว่าสบาย เพลงมันก็ไม่เก่ามากไม่ใหม่มาก เป็นแบบกลาง ๆ คือร้านนี้ลูกค้ามาจากการบอกต่อปากต่อปาก แล้วคนที่มาเที่ยวที่นี่ก็ค่อนข้างมีรสนิยม มีเกรดอะ คือแต่งตัวมาเพื่อเที่ยว ค่อนข้างมีฐานะมีกำลังซื้อ ไม่ถึงกับ low หรือว่า high จนเกินไป ราคาที่นี่ก็เทียบกับทองหล่อ เอกมัย และพิกัดว่าการที่ลูกค้าพอใจที่จะมาเนี่ย แค่ว่าต้องชอบ ต้องรู้สึกสบาย ๆ ด้วย (พี่จู่, ผู้จัดการร้าน Wine Bridge, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2552)

จากข้างต้นพบว่าพี่จู่เองก็เข้าใจว่า ร้านของตนนั้นลูกค้าส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่มีเงิน มีอำนาจในการซื้อพอสมควร เพราะจากการที่ผู้วิจัยได้ไปสังเกตการณ์นั้น พบว่าราคาของเครื่องดื่มที่นี่ก็ค่อนข้างจะมีราคาแพงพอสมควร คือมีราคาตั้งแต่ 120 บาท ขึ้นไป อาหารของที่นี่ก็เช่นเดียวกัน ก็จะมีราคาตั้งแต่ 150 บาทขึ้นไป ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นราคาที่สูงพอสมควร และสิ่งที่สำคัญอีกอย่างของร้านนี้ก็คือ การที่พี่จู่บอกว่าร้านนี้นั้นดนตรีเป็นหัวใจหลักสำคัญของทางร้าน และรองลงมาคือ การบริการ ซึ่งผู้วิจัยพบว่าเป็นอย่างนั้นจริง เหตุเพราะดนตรีที่เล่นในร้านนี้ล้วนแล้วแต่เป็นวงดนตรีที่มีฝีมือมีคุณภาพ ซึ่งวงของที่นี่ส่วนใหญ่ก็จะมีรูปแบบของเพลงที่อาจจะต่างกันไปบ้างแต่ไม่ถึงกับต่างกันมาก เพราะถ้าหากเป็นวงดนตรีที่เล่นเพลงตลาดทั่ว ๆ ไป จะมีการเลือกเพลงที่มีทั้งเพลงเก่าที่ทำให้ทั้งร้านร้องพร้อม ๆ กัน ซึ่งมาพร้อมกับรอยยิ้ม เพราะบางเพลงนั้น เก่าชนิดที่บางเพลงนั้นผู้วิจัยเคยฟังเมื่อสมัยอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ส่วนเพลงที่ใหม่ก็ใหม่ชนิดที่ว่าเพิ่งปล่อยออกทางวิทยุมาได้เพียงแค่ 2 อาทิตย์เท่านั้น และสิ่งนี้เองที่ผู้วิจัยคิดว่าเป็น

เสน่ห์ของร้านนี้ เพราะสามารถทำให้แขกที่มาเที่ยวนี้ย้อนถึงอดีตสมัยเด็ก ๆ หรือตอนเป็นวัยรุ่น จึงเรียกเสียงหัวเราะและรอยยิ้มให้กับแขกที่มาได้นึกถึงเมื่อสมัยเด็ก ๆ ของตนเองได้

และการเลือกวงดนตรีที่จะมาเล่นภายในร้านนี้ พี่จุ้เล่าว่าก็มีทั้งที่มาติดต่อด้วยตัวเอง รู้จากทางเพื่อน ๆ คือ เครือข่ายนักดนตรีกลางคืน แต่มีอยู่วงหนึ่งที่พี่จุ้ไปชวนให้มาเล่นที่ร้านด้วย ตัวของเขาเองเลย นั่นคือ วงของน้องเรที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงในบทที่ 4 ที่ผ่านมา โดยพี่จุ้ได้เล่าว่า ตอนนั้นพี่จุ้อยากได้วงดนตรีที่เป็นหญิงล้วน และพอลองใครหลายคนก็มีคนแนะนำวงน้องเรมา ซึ่งพี่จุ้ก็ได้ไปนั่งดูวงดนตรีของน้องเรที่เล่นที่ผับแซกโซโฟน (Saxophone Pub & Restaurant & Restaurant) ด้วยตัวเอง หลังจากที่วงน้องเรเล่นดนตรีเสร็จ พี่จุ้จึงได้เข้าไปติดต่อให้มาเล่นกับทางร้าน จากจุดนี้ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าวงน้องเรมีความสามารถในการต่อรองในด้านประสิทธิภาพความสามารถ และการที่พวกเขาเป็นวงดนตรีหญิงล้วนจึงสามารถที่จะต่อรองกับเจ้าของร้านได้ว่า ตนจะเล่นวันไหน และอยากจะไปเล่นให้ที่ร้านหรือไม่ สิ่งนี้อาจจะทำให้เห็นว่าค่อนข้างจะแตกต่างกับวงของเอนที่ไม่ได้มีการติดตั้งทุนสัญลักษณ์ คือการเป็นศิลปินอย่างวงของน้องเร จึงทำให้การที่จะติดต่อเล่นร้านต่าง ๆ นั้น ส่วนมากแล้วจะต้องติดต่อไปด้วยตนเอง หรือบางครั้งก็ยังมีทุนสังคมคือ มีเครือข่ายเพื่อน ๆ พี่ ๆ ในวงการดนตรีกลางคืนอยู่บ้าง แต่อำนาจการต่อรองกับเจ้าของร้านนั้น จะมีน้อยกว่าวงที่มีการสะสมทุนสัญลักษณ์หรือชื่อเสียงมาก่อนหน้านั้น

สำหรับวงของน้องเอนนั้นได้เข้ามาเล่นดนตรีในร้านนี้ได้เพราะ การที่พี่แอ้นมือเบสของทางวง ได้มาเที่ยวแถว ๆ ร้าน Wine Bridge เมื่อมองมาเห็นร้านนี้จึงรู้สึกที่น่าสนใจ น่าเล่น จึงได้ลองเข้ามาติดต่อขอทำการออดิชั่น และก็ผ่าน จึงได้เริ่มเล่นในช่วงที่ร้านเปิดมาได้ไม่นานเท่าไร ซึ่งหากถามพี่จุ้ว่ารับวงของน้องเอนเข้ามาทำงานด้วยมูลเหตุอันใด พี่จุ้กล่าวว่า

วงนี้เค้าเล่นมาปีกว่า ๆ แล้ว ก็ตอนแรกเข้ามาออดิชั่น เราก็ชอบที่เค้าสามารถเล่นเพลงได้หลากหลายแนว แล้วมันไม่ต้องบอกไรมาก เค้าค่อนข้างมีอาชีพ ไม่ต้องบอกว่าเล่นแบบนี้ ๆ นะ เพราะมาถึงเค้าก็เล่นของเค้า แต่อาจมีคอยแนะนำบ้างเพิ่มเติมนิด ๆ หน่อย ๆ จริง ๆ เพราะมันดีอยู่แล้ว (พี่จุ้ ผู้จัดการร้าน Wine Bridge, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2552)

จากคำกล่าวของพี่จุ้ทำให้ผู้วิจัยพบว่า การที่จะเป็นมืออาชีพหรือเป็นตัวจริงในวงการร้องเพลงและเล่นดนตรีกลางคืนได้นั้น สิ่งสำคัญมาจากฝีมือในการร้องเพลงหรือเล่นดนตรีเสียมากกว่า การที่เธอหรือเขาจะเป็นนักร้องนักดนตรีที่สังกัดค่ายเพลงหรือมีชื่อเสียงในธุรกิจบันเทิงอุตสาหกรรมเพลงมาก่อนหรือไม่

และคำถามต่อมาที่ผู้วิจัยอยากทราบจากความคิดเห็นของพีจี (ผู้จัดการร้าน Wine Bridge) ซึ่งทำงานอยู่ภายในพื้นที่ผับและผู้วิจัยได้ใช้พื้นที่แห่งนี้เป็นสนามในการวิจัยเช่นกัน ผู้วิจัยพบว่าจากคำถามที่ว่า พีจีคิดเห็นอย่างไรกับอาชีพผู้หญิงร้องเพลงกลางคืน

“ในสมัยนี้ พี่วาก็เหมือน ๆ กับอาชีพอื่น คือเป็นอาชีพหนึ่งอาชีพ ซึ่งมันก็ไม่ได้น่าเกลียดอะไร ไม่เหมือนแถวรัชดาที่เป็นพวกนุ่งน้อยห่มน้อยมาร้องเพลง แบบนั้นนะไม่เหมือนกับนักร้องที่ร้านพีหรือก ไม่มีแบบนั้น เราคิดที่ความสามารถเข้ามาทำงาน” (พีจี ผู้จัดการร้าน Wine Bridge, สัมภาษณ์, 21 กุมภาพันธ์ 2552)

จากคำกล่าวของพีจี ที่ว่าร้านแห่งนี้ไม่มีนักร้องหญิงแบบนั้น เพราะร้านนี้เน้นแต่นักร้องที่มีคุณภาพเท่านั้น และประเภทที่มาหน้าตาสวยแต่ร้องเพลงไม่ดีนั้น พีจีบอกว่า “ไอนักร้องสวยแต่ร้องไม่ได้เรื่อง ไปดูที่ไหนก็ได้แต่ที่นี้เราไม่เอา” เหตุเพราะพีจีได้คำนึงถึงแขกที่เขามาใช้ใช้บริการภายในร้านซึ่งจะต้องมาเสียเงินแล้วยังได้ดูได้มาฟังในสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับราคาที่แขกจ่ายเงินมาให้กับทางร้านและพีจียังกล่าวอีกว่า “ร้านนี้ไม่ชอบเอาเปรียบลูกค้าอยู่แล้ว” ซึ่งผู้วิจัยก็เห็นว่าเป็นเช่นนั้น

บรรยากาศภายในร้าน Wine Bridge

ภาพที่ 5.1

บริเวณด้านหน้าและด้านในของร้าน Wine Bridge

ที่มา: “Wine Bridge,” (2550). สืบค้นเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2551, จาก <http://www.dbigbike.com/webboard/index.php?topic=6198.msg119426>

ภาพด้านซ้ายมือ คือบริเวณด้านหน้าของร้าน และด้านขวามือคือ บริเวณด้านในของร้าน Wine Bridge

ภาพที่ 5.2

บรรยากาศภายในร้าน บริเวณด้านหน้าของเวทีดนตรี

ที่มา: “Wine Bridge,” (2550). สืบค้นเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2551, จาก <http://www.dbigbike.com/webboard/index.php?topic=6198.msg119426>

ภาพที่ 5.3

บริเวณเคาน์เตอร์บาร์ของร้าน Wine Bridge ที่มีการตกแต่งฝาผนังของร้านด้วยขวดไวน์ชนิดต่าง ๆ

ที่มา: “Wine Bridge,” (2550). สืบค้นเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2551, จาก <http://www.dbigbike.com/webboard/index.php?topic=6198.msg119426>

หากกล่าวถึงเมื่อประมาณสองปีที่ผ่านมา นั้น ตัวผู้วิจัยได้มีโอกาสมาที่ร้านแห่งนี้ในฐานะของแขกคนหนึ่งที่มาฟังเพลง และพบปะกับเพื่อนฝูง จึงทำให้พอจะนึกบรรยากาศที่ร้านแห่งนี้ได้ดี แต่เมื่อกลับมาอีกครั้งหนึ่งผู้วิจัยกลับพบว่าร้าน Wine Bridge ได้มีการปรับปรุงพื้นที่ของร้านให้ใหญ่ขึ้น โดยมีการขยายตัวร้านออกไปอีก 1 ห้อง และบริเวณหน้าร้านก็ได้มีการจัดโต๊ะ เก้าอี้ไว้สำหรับแขกที่ต้องการสัมผัสบรรยากาศภายนอกแบบโล่ง ๆ และในบริเวณด้านหน้าก็ได้มีการเปิดบาร์น้ำเพิ่มขึ้น เพื่อให้บริการแก่แขกที่นั่งอยู่ในบริเวณด้านหน้าของร้านได้อย่างทั่วถึง และเมื่อได้ก้าวเข้ามาสู่ภายในตัวร้าน ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่าเวทีดนตรีนั้น ดูใหญ่ขึ้นมีการปรับเปลี่ยนจากที่ในช่วงแรก ๆ ที่ร้านเปิดใหม่ ๆ นั้น เวทียังคงมีขนาดเล็กรองรับวงดนตรีที่มีขนาด 4 คนได้กำลังดี แต่ปัจจุบันสามารถที่จะรองรับนักดนตรีที่จะเล่นได้ถึง 8-9 คน และเมื่อเดินเข้ามาบริเวณภายในร้านจะพบว่า ภายในร้านนั้นมีการประดับประดาร้านให้มีรูปแบบลักษณะสมัยใหม่ไม่ว่าจะเป็นโต๊ะ เก้าอี้ที่ดูเรียบ ๆ แต่ดูมีดีไซน์ โดยเน้นโทนสีดำ แดง ขาวและน้ำเงิน และอีกสิ่งหนึ่งที่เป็นที่สังเกตได้อย่างชัดเจน คือ การแบ่งพื้นที่ในแต่ละด้านออกเป็น 2 ฝ่าย คือด้านซ้ายมือและด้านขวามือ ซึ่งมีการตกแต่งให้ร้านมีบรรยากาศแบ่งออกเป็นสองอารมณ์แต่ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกว่าเป็นร้าน 2 ร้านมารวมกัน แต่กลับให้ความรู้ว่าเป็นการแบ่งกันแต่กลับผสมได้อย่างลงตัว คือหากไปนั่งบริเวณด้านซ้ายมือ ซึ่งเป็นพื้นที่ของร้านเดิมนั้น จะมีการจัดโต๊ะ เก้าอี้ให้เป็นไปในแนวของร้านอาหาร มีโต๊ะตัวใหญ่ พร้อมเก้าอี้ที่ดูสบาย ๆ เหมาะกับการนั่งรับประทานอาหาร คือ ทานข้าวกันพร้อมกับพูดคุยกับเพื่อนฝูง เพราะทั้งสีของไฟที่ค่อนข้างสว่างและเสียงเพลงจากเวทีมายังฝั่งด้านนี้ก็จะไม่ดังมากซึ่งสามารถทำให้ยังคงพูดคุยกันได้ และการตกแต่งผาผนังของทางด้านซ้ายมือนี้ก็จะมีแต่ขวดไวน์วางเรียงราย ซึ่งมีจำนวนมากให้เลือกดู หรือเลือกที่จะสั่งมาดื่มให้สมกับการมาร้านที่มีชื่อว่า Wine Bridge แต่ถ้าหากอยากได้อารมณ์ของการเที่ยวผับคงปฏิเสธฝั่งขวามือไม่ได้ เพราะ เริ่มจากการให้ไฟที่สลัว ๆ เวทีดนตรีจะตั้งอยู่ทางฝั่งนี้ ดังนั้นเสียงดนตรีก็จะดังพอสมควร และหากอยากจะนั่งดูนั่งฟังดนตรีใกล้ ๆ ก็มีโต๊ะ ที่เรียกได้ว่า ใกล้ชิดติดขอบเวทีกันเลยทีเดียว และรูปแบบของโต๊ะ เก้าอี้ก็จะเป็นแบบเรียบ ๆ ไม่มีพนักพิงหลัง และเน้นที่สีดำ แดง และสีขาว เป็นโทนสีหลัก หรือถ้าหากใครอยากจะนั่งอยู่ตรงกลาง ๆ ก็สามารถเลือกนั่งตามบริเวณเคาน์เตอร์บาร์ของร้านได้

เมื่อถึงเวลาที่วงน้องเอนขึ้นเล่น ซึ่งเป็นช่วงเวลา 3 ทุ่มครึ่ง ของวันศุกร์ อันเป็นอีกวันหนึ่งที่ผู้วิจัยได้มาสังเกตการณ์ภายในร้านแห่งนี้สิ่งแรกที่พบคือ วันนี้ภายในร้านเต็มไปด้วยนักเที่ยวทั้งหญิงและชายหากแต่วันนี้ผู้ชายมีมากกว่าผู้หญิงแต่ก็เป็นเพียงสัดส่วนที่เล็กน้อย ซึ่งภายในร้านปรากฏว่ามีแขกมาเกือบจะเต็มร้านในเวลาที่ไม่ดีมากหรือเรียกได้ว่า ยังหวัค้ำอยู่ (ประมาณเวลา 21.00 น.) และพบว่าแขกส่วนใหญ่ของที่นี่เป็นไปตามคำบอกเล่า และการเรียกชื่อ

ร้านนี้จริง ๆ นั่น คือ จะมีทั้งหนุ่ม ๆ สาว ๆ ที่ดูบุคลิกการแต่งตัวจะออกไปทางด้านคนมีรสนิยมทันสมัยและที่สำคัญคือ ดูไฮโซ นั่นอาจมาจากหน้าตาที่ดูหล่อ ๆ สวย ๆ กันทั้งนั้น บวกรวมกับเสื้อผ้าเครื่องประดับที่ใส่กันมา และเมื่อวงดนตรีของน้องเอนิเริ่มเล่นแซกภายในร้านก็มีทั้งร้องเพลงตามน้องเอนไปด้วยหรือพูดคุยกันเองบ้าง แต่เมื่อผ่านไปสักครึ่งชั่วโมงแซกเริ่มเต็มร้านชนิดที่เรียกว่า ต้องยืนตามเคาน์เตอร์กันเลยทีเดียว เพราะข้างในร้านนี้โต๊ะเต็มหมดแล้ว และอย่างที่เพิ่งบอกไว้ คือวงดนตรีของที่นี่จะมีทั้งเพลงใหม่เก่าสลับกัน แต่ผู้วิจัยพบว่า หากเมื่อใดที่วงน้องเอนิเล่นเพลงเก่า ๆ ก็จะมีเสียงกรี๊ด เสียงหัวเราะจากแซกได้ไม่มากนักเลย และที่สำคัญคือการที่ร้านมีการฉายโปรเจคเตอร์และมีโทรทัศน์ ซึ่งจะเปิดมิวสิกวิดีโอตามเพลงเก่า ๆ เหล่านั้น เพื่อให้แซกที่ร้านได้ร้องเพลงตามและได้ทวนระลึกถึงในอดีต จุดนี้เองที่ทำให้เป็นอีกหนึ่งอย่างที่ร้านแห่งนี้ได้สร้างความต่างจากร้านอื่น ๆ และเป็นสิ่งที่แซกชอบและสนใจมากเลยทีเดียว

กล่าวได้ว่าร้าน Wine Bridge เป็นร้านที่ให้ความสำคัญในการคัดเลือกวงดนตรีที่จะมาเล่นภายในร้าน เพราะจากที่พบวงดนตรีที่เล่นที่นี่ส่วนใหญ่เป็นวงดนตรีป๊อปทั่วไปแต่ก็มีวงดนตรีที่เป็นเฉพาะแนวเช่น มี แนวแจ๊สบ้าง อะคูสติคบ้าง และในแต่ละวงดนตรีนั้น เรียกได้ว่ามีฝีมือและมีชั้นเชิงในด้านดนตรีอยู่มากพอสมควร และการที่วงของน้องเอนิได้ทำงานที่ร้านแห่งนี้เป็นเวลาปีกว่านั้น ก็ย่อมเป็นอีกหนึ่งสิ่งที่รับประกันได้ว่าวงดนตรีวงนี้ก็เป็นวงดนตรีมืออาชีพที่สามารถเล่นดนตรีในร้านที่หลายต่อหลายคน เรียกว่าเป็นหลายแห่งรวมเหล่าไฮโซ เพราะจากการที่ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์ทำให้พบว่าแซกที่มาเที่ยวที่นี่ล้วนแล้วแต่เป็นกลุ่มคนวัยทำงานซึ่งคนกลุ่มนี้มักจะเป็นกลุ่มคนที่มักจะเลือกร้านที่ตนเองมาเที่ยวตามความรู้สึกว่าชอบในบรรยากาศร้าน และดนตรีเสียมากกว่าการไปเที่ยวในร้านที่เพิ่งเปิดใหม่หรือเป็นร้านที่กำลังมาแรงได้รับความนิยมในขณะนั้น และที่สำคัญคือร้านแห่งนี้ถูกจัดอยู่ในร้านระดับต้น ๆ ที่นักดนตรีกลางคืนมีฝีมือมาเล่นดนตรีกัน และเป็นผับในอันดับต้น ๆ ของผับในย่านนี้ที่เรียกกันว่า เป็นย่านหรูหราราชของกรุงเทพฯ อีกแห่งหนึ่ง นั่นคือย่านหลังสวน

กิจกรรมระหว่างอยู่ภายในร้าน

ภายในร้านWine Bridge สิ่งหนึ่งที่นอกเหนือไปจากการกิน การดื่ม การพูดคุยกันเองระหว่างเพื่อน ๆ ที่มาด้วยกัน หรือการนั่งฟังดนตรี แล้วนั้นยังมีกิจกรรมอื่น ๆ ที่ลูกค้าสามารถทำได้นั้นคือ

1. การชมโทรทัศน์ สิ่งหนึ่งที่ร้าน Wine Bridge มีแตกต่างจากร้านอื่นคือ การที่มีภาพมิวสิกวิดีโอ เพลงต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นเพลงที่ตรงกับเพลงที่วงดนตรีเล่นอยู่ กล่าวคือ บางเพลงเป็นเพลงที่เก่าประมาณที่ผู้วิจัยอายุเพิ่งเรียนอยู่ระดับประถมศึกษา หรือมัธยมศึกษาตอนต้น หรือ

บางเพลงก็เป็นเพลงใคร ๆ ซึ่งระหว่างที่วงดนตรีเล่นเพลงนั้น ๆ ทางร้านก็จะเปิดมิวสิกวิดีโอเป็นคาราโอเกะให้แขกภายในร้านได้ร้องตามกัน ซึ่งสิ่งนี้กล่าวได้ว่าช่วยสร้างสีสันให้แก่ทางร้านได้มากเลยทีเดียว และถ้าหากวันใดมีการแข่งขันฟุตบอล ร้านก็จะเปิดช่องถ่ายทอดกีฬาฟุตบอลให้ลูกค้าได้ดู กล่าวคือ หากเป็นช่วงของฤดูกาลการแข่งขันฟุตบอลของต่างประเทศแล้วนั้น ผู้วิจัยสังเกตได้ว่าจะพบกลุ่มลูกค้าที่เป็นผู้ชายมักจะเลือกนั่งหน้าโทรทัศน์เพื่อจะดูการแข่งขันฟุตบอลในนัดต่าง ๆ ที่ลูกค้าสนใจ

2. การร่วมร้องเพลงหรือเล่นดนตรีกับวงภายในร้าน อาจจะพูดว่าไม่บ่อยนักที่มีลูกค้า หรือว่านักดนตรีจากที่อื่นมาขอร่วมร้องเพลงหรือขอเล่นดนตรี แต่สิ่งนี้ก็กล่าวได้ว่าทำให้เกิดสีสันช่วงหนึ่งเลยก็ว่าได้

ตารางที่ 5.2

ตารางวงดนตรีของร้าน Wine Bridge

Monday	- Remember Jazz Band (วงนี้มีนักร้องชาย) : 9.30 P.M.-11.00 P.M.
Tuesday	- The Bashozenzen (วงนี้มีทั้งนักร้องชายและหญิง) : 9.30 P.M.-11.00 P.M.
Wednesday	- Rhythm Nation (วงนี้มีนักร้องผู้หญิง คือน้องเรซซึ่งทำงานกับวงดนตรีวงใหม่ที่มีสมาชิกเป็นผู้ชาย) : 10.00 P.M.-11.30 P.M.
Thursday	- Zao-Za-Dung (วงนี้มีนักร้องผู้หญิง) : 9.30 P.M.-10.30 P.M. - Silent Hill (วงนี้มีนักร้องชาย) : 10.30 P.M.-00.00 A.M.
Friday	- Osod Band (วงนี้มีนักร้องชาย) : 8.00 P.M.-9.30 P.M. - วงของน้องเอน (วงนี้มีนักร้องทั้งชายและหญิง) : 9.30 P.M.-11.00 P.M. - Tranceziztor (วงนี้มีนักร้องทั้งชายและหญิง) : 11.30 P.M.-01.00 A.M. - Milk (วงนี้มีนักร้องชาย) : 01.00 A.M.-02.00 A.M.
Saturday	- เฟลินจิต Acoustic Band (วงนี้มีนักร้องชาย) : 8.00 P.M.-9.30 P.M. - วงของน้องเอน (วงนี้มีทั้งนักร้องชายและหญิง) : 9.30 P.M.-11.00P.M. - SHEMELE (วงนี้มีนักร้องชาย) : 11.30 P.M.-01.00 A.M.
Sunday	- The Bashozenzen (วงนี้มีทั้งนักร้องชายและหญิง) : 09.00 P.M.-10.30 P.M.

วงดนตรีทั้งหมดของร้านนี้ต้องทำการอดิชั่นให้เจ้าของร้านดูเสียก่อนว่าดนตรีของตนนั้นสามารถจะเข้ากับรูปแบบที่ร้านต้องการได้หรือไม่ และหากร้านรับวงดนตรีให้มาเล่นแล้วนั้น ในส่วนของการเลือกเวลาที่จะเล่นดนตรี กล่าวได้ว่าเป็นการเลือกที่เป็นแบบพบกันครึ่งทางระหว่างวงดนตรีและเจ้าของร้าน คือหากวันไหนที่วงดนตรีว่างแต่ร้านไม่ว่างก็อาจจะเปลี่ยนแปลงวัน เวลาให้เหมาะสมตรงกันได้ใหม่อีกครั้งหนึ่ง

หนึ่งวันของน้องเอน: ผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่ไม่สังกัดค่ายเพลง

ในส่วนนี้ผู้วิจัยขอนำเสนอให้เห็นถึงเวลาใน 1 วันของน้องเอน เพื่อที่จะได้ทราบถึงรูปแบบการใช้ชีวิตของผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่ไม่สังกัดค่ายเพลง ดังนี้

ช่วงเวลากลางวัน

น้องเอนเล่าว่า เธอจะตื่นนอนในเวลาประมาณ 7-8 โมงเช้า เนื่องจากปัจจุบันเธอได้ร่วมเปิดบริษัทเล็ก ๆ กับเพื่อน ซึ่งเป็นบริษัทที่รับผลิตงานดนตรีและมีการเปิดสอนเกี่ยวกับดนตรี เช่น สอนร้องเพลง สอนกีตาร์ สอนเบส สอนคีย์บอร์ด โดยในช่วงเริ่มแรกนี้งานหลัก ๆ ของน้องเอนคือ งานสอนร้องเพลง งานอัดเสียงเพลงประกอบโฆษณาบ้าง ซึ่งน้องเอนต้องมาถึงที่ทำงานตั้งแต่เช้า เพื่อที่จะรอสอนร้องเพลง ซึ่งบางวันสอนร้องเพลงประมาณ 3-4 ชั่วโมง แต่ละวันอาจมีจำนวนเด็กนักเรียนมากหรือน้อยต่างกัน และน้องเอนก็จะอยู่ที่ทำงานไปจนกระทั่งถึงประมาณบ่าย 4 โมงคือ 16.00 น. จึงจะกลับบ้านและในช่วงเวลานี้คือ ประมาณ 16.00-20.00 น. จะเป็นเวลาที่น้องเอนกล่าวว่า เป็นเวลาพักผ่อนของเธอ เพราะในช่วงเวลานี้น้องเอนจะใช้เป็นเวลาในการทำกิจกรรมส่วนตัว เช่น การไปออกกำลังกายบ้าง การไปดูหนัง ออกไปเดินเล่น ซั่ของก่อนที่จะไปทำงานร้องเพลง แต่หากว่าเป็นวันเสาร์ช่วงเวลานี้คือ ประมาณ 17.00-20.00 น. น้องเอนและเพื่อน ๆ ร่วมวงดนตรีจะต้องไปซ้อมดนตรี ซึ่งจะมีการแจกเพลงใหม่ ๆ ภายในอาทิตย์นั้น ๆ เพื่อที่จะมีเพลงใหม่มาเล่นในร้านเกือบทุกอาทิตย์ หรืออาจเป็นเพลงเก่าที่นำมาทบทวน การนัดวันซ้อมนั้นจะนัดกันในทุกวันเสาร์ของทุกอาทิตย์ และสถานที่ซ้อมก็คือ ร้านแห่งหนึ่งที่น้องเอนทำงานร้องเพลงที่นั่น ซึ่งร้านจะให้เวลาวงดนตรีซ้อมฟรีตั้งแต่เวลาเย็น ๆ ก่อนที่ร้านจะเปิด

ช่วงเวลากลางคืน

น้องเอนจะออกจากบ้านเพื่อไปทำงานร้องเพลงเวลาประมาณ 22.00-23.00 น. เนื่องจากช่วงนี้วงดนตรีของน้องเอนมักจะได้เล่นในช่วงรอบดึก คือเวลาประมาณ 23.00 น.ขึ้นไป ยกเว้นที่ร้าน Wine Bridge ที่วงของน้องเอนได้เล่นในรอบกลาง ๆ คือ เวลาประมาณ 21.30-23.00 น. ผู้วิจัยได้ไปทำการสังเกตการณ์ในพื้นที่ผับที่น้องเอนทำงานคือ ผับ Wine Bridge ซึ่งน้องเอนจะ

มาถึงร้านประมาณ 20.30 น. โดยประมาณ และจะนั่งอยู่ที่บริเวณ โซนโต๊ะด้านหน้าของร้าน เพื่อที่จะนั่งรอเพื่อน ๆ ร่วมวงหรือสั่งอาหารมารับประทานก่อนที่จะร้องเพลง ส่วนหน้าที่ในการเขียนสคริปต์เพลงนั้น เป็นหน้าที่ของพีพี (พี่ผู้ชายร่วมวงดนตรีของเอน) โดยเอนอาจจะมีการเสนอเพลงที่จะร้องในคืนนี้บ้าง โดยสคริปต์เพลงจะเขียนตอนที่มาถึงร้าน เพื่อที่จะได้ดูว่าบรรยากาศในวันนี้เหมาะกับแขกที่มาเที่ยวไหม อย่างไร เช่น บางวันแขกที่มาเที่ยวเป็นประเภทคนนั่งฟังเพลงรับประทานอาหารหรือพูดคุยกันเองภายในโต๊ะ เพลงที่จะเลือกก็จะเป็นเพลงในรูปแบบเพลงฟังสบาย ๆ แต่ถ้าหากเป็นอย่างวันที่ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์ พบว่าแขกเริ่มมากันจนเกือบเต็มร้านตั้งแต่เวลาประมาณ 21.00 น. ซึ่งถือว่าแขกเข้าเร็วมาก ดังนั้น เมื่อถึงเวลาที่วงดนตรีของน้องเอนเริ่มเล่น ก็ปรากฏว่ามีการลุกขึ้นเต้นมากกว่าการนั่งฟังเพลง ด้วยเหตุนี้วงดนตรีของน้องเอนจึงจำเป็นต้องเล่นเพลงที่ค่อนข้างมีจังหวะ หรือเป็นเพลงเต้นเยาะกว่าเพลงฟังสบาย ๆ ซึ่งมีการสลับกันบ้างแต่มีเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ และเมื่อหมดเวลาน้องเอนก็จะลงจากเวที เพื่อมาทักทายแขกประจำที่สนิท หรือบางโต๊ะที่อยากจะทำความรู้จักก็จะเรียกให้เข้ามาพูดคุย แต่บางครั้งเมื่อลงจากเวทีน้องเอนก็จะรีบเดินออกมานั่งบริเวณนอกร้านโดยทันที เนื่องจากบางวันภายในร้านจะแน่นจนติดมากชนิดที่ว่าไม่มีบริเวณเดินเลยก็ว่าได้ และหลังเลิกงานก่อนกลับบ้านน้องเอนจะต้องไปรับเงินที่โต๊ะเคาน์เตอร์เพื่อรับเงินซึ่งจ่ายเป็นรายวัน โดยประมาณรายได้ทีละ 1,000 บาท ต่อการร้องเพลงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นอาชีพที่ทำรายได้ค่อนข้างดีเลยทีเดียว หลังจากรับเงินน้องเอนและเพื่อน ๆ ร่วมวงก็จะแยกย้ายกลับบ้านหรือหากมีเล่นที่อื่นต่อ ก็ต้องรีบออกจากร้านแรกโดยเร็ว เพื่อให้ทันเวลาที่จะเล่นร้านถัดไป โดยน้องเอนกล่าวกับผู้วิจัยว่า

วงดนตรีของเอนส่วนมาก หลังเลิกงานก็จะรีบกลับบ้าน ไม่ค่อยจะนั่งดื่มเหล้าหรือเบียร์ต่อที่ร้าน หรือถึงถ้าหิวก็จะซื้อที่ร้าน 7-11 ไปกินที่บ้านต่อมากกว่า ไปนั่งกินต่อที่ร้านอาหาร แต่มีบ้างหลังเลิกงาน เป็นบางร้านที่เอนกับวงสนิทถึงจะนั่งคุยกันต่อ แต่ก็ไม่ทุกครั้งไปที่จะเป็นแบบนี้ (น้องเอน, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

จากข้างต้นเนื่องจากหาวันไหนที่ วงของน้องเอนเล่นดนตรีในรอบดึกเวลาที่จะกลับถึงบ้านก็ประมาณ ตี 2 กว่า ๆ คือ 02.00 น. ซึ่งเอนกล่าวว่า หากตนเองกลับมาถึงห้องแล้ว ก็จะต้องอาบน้ำและเข้านอน จะไม่มาเล่นอินเทอร์เน็ตเหมือนเมื่อก่อนที่กว่าจะได้เข้านอนก็เวลาประมาณตี 4 ซึ่งน้องเอนเริ่มรู้สึกว่าคุณภาพร่างกายของตนเองไม่ได้แข็งแรงเหมือนเมื่อก่อน ดังนั้นน้องเอนจึงเลือกที่จะนอนให้เร็วขึ้นไม่นอนดึกมาก เพื่อที่ในเวลาเช้าจะได้ตื่นไปทำงานต่อในเวลากลางวัน

กล่าวได้ว่าน้องเอนั้น มีการทำงานอาชีพอื่นเสริมเข้ามาด้วย เพื่อที่จะเป็นอาชีพที่จะรองรับในอนาคต หากเมื่อถึงเวลาที่น้องเอนจะเลิกร้องเพลง เพราะทุกครั้งที่มีผู้ถามว่าจะทำงานร้องเพลงไปเรื่อย ๆ หรือไม่คำตอบที่ผู้วิจัยพบคือ น้องเอนมักกล่าวว่าใจจริงอยากทำไปเรื่อย ๆ แต่ว่ามันก็เป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง เหตุเพราะหากช่วงไหนเศรษฐกิจไม่ดีก็จะส่งผลกระทบต่อมายังงานร้องเพลงเช่นกัน คือบางร้านอาจจะขอยุ่เพื่อจะเจรจาลดค่าตัว หรือบางผับที่เค้าไม่ไหวก็จะลดจำนวนวงดนตรีลงให้เหลือเพียงหนึ่งวง ในวันที่แขกน้อย ๆ ซึ่งบางที่เค้าก็ให้เราออกเพื่อที่จะหางวดดนตรีวงใหม่ซึ่งให้ราคาที่ถูกลงกว่าวงของเอน ดังนั้นในสายตาของน้องเอนจึงคิดว่าการทำงานร้องเพลงกลางคืนเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง และสักวันเอนก็จะไปหาอาชีพใหม่ซึ่งมั่นคงกว่านี้

ในบทต่อไปจะเป็นการกล่าวถึงเรื่องของการที่ผู้หญิงร้องเพลงกลางคืน ได้นำการสื่อสารมาใช้เพื่อที่จะต่อรองและต่อสู้ทางความหมายกับบุคคลต่าง ๆ ทั้งบุคคลที่อยู่ในพื้นที่ในบ้าน คือ ครอบครัว และบุคคลที่อยู่ในพื้นที่นอกบ้าน คือ นายจ้าง เพื่อนร่วมวงดนตรี และผู้มาใช้บริการ (แขกที่มาเที่ยว)

ภาพที่ 5.4

กระบวนการสั่งสมทุนด้านต่าง ๆ ของ “น้องเอน: การกลายมาเป็นผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่ไม่สังกัดค่ายเพลง”

